

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ

ΕΥΛΟΓΙΑ

Έτος ΙΓ' • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2014

Αριθ. Τεύχους 137

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Τό νέο ἔτος χρόνος ἡμερολογίου ἢ ἑορτολογίου; (π. Β. Θ. Β.)	3
02. Βασικές ἀρχές τῆς πνευματικῆς ζωῆς (Ἀρχ. Καλ. Λυράκης)	6
03. Οἱ προπορευόμενοι... (π. Κων. Καλλιανός)	9
04. Ὁ νέος χρόνος καί ἐμεῖς οἱ "ἄθλιοι" (Χρύσα Μπέτα)	13
05. Τό ἦθος τῆς ἀντιπαλότητας (Βασ. Μακρής)	16
06. Ἐλεύθεροι κατακτημένοι (Ἀλκίνοος Ἰωαννίδης)	19
07. Ἐπιστρέφουμε στίς καλένδες; (Νινέττα Βολουδάκη)	24
08. Ἀναβίωση τῆς εἰδωλολατρίας στήν Ἀκρόπολη! (π. Β. Θ. Β.)	27
09. Κακοῦργοι ἄρχοντες (Νίκος Τσιρώνης)	30
10. Ἡ θεολογική συμβολή τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας (Ἰωάννης Χαραλάμπης)	33
11. Ἡ Χριστουγεννιάτικη γιορτή τῆς ἑνορίας μας (Ν. Τσιρώνης)	38
12. Ἑνοριακό Βραβεῖο στόν Καλλιτεχνικό Διαγωνισμό τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν	45
13. Οἱ Ἀναγνώστες μᾶς γράφουν (Ἰωάν. Θεοδωρόπουλος)	46
14. Βιβλιοπαρουσίαση	47

ἐνοριακή ΒΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: vasvolou@otenet.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπύρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζή

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

κ. Σ. Χ., κάτοικος Λονδίνου

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΧΡΟΝΟΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ”Η ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΥ;

Εἰσοδος τοῦ Νέου Ἑτους ἔγινε χωρίς τή δική μας μεσολάβηση καί συμφωνία, γιατί ὁ χρόνος τρέχει χωρίς νά ἐπηρεάζεται ἀπό τή θέλησή μας, οὔτε ἀλλάζει ρυθμό, ἔστω καί ἂν προκαλῇ σέ μᾶς ψυχικές διαταραχές ὁ ρυθμός του.

Ὅμως, ἂν καί ποταμός ὁ χρόνος, δείχνει τή φιλανθρωπία καί συγκατάβασή του σέ πιστούς καί ἀπίστους, μέ τό νά καταδέχεται νά ἀναχαιτίζῃ τήν ὁρμή του καί νά κομματιάζῃ τή ροή του σέ ὧρες, μέρες καί χρόνια, ὑποχρεώνοντας τόν κοσμικό Γραμματικό του, τό **ἡμερολόγιο**, νά καθορίζῃ ἐπακριβῶς τό πῶς πρέπει νά κυλοῦν οἱ ἡμέρες τῆς χρονιάς, ὥστε νά ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά ὠφεληθοῦμε ἀπό τόν χρόνο καί ὄχι νά καταποντισθοῦμε ἀπό τήν ὁρμή του.

Εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι ὁ χρόνος δέν μᾶς ἀνήκει. Εἶναι κτίσμα καί κτῆμα τοῦ Θεοῦ. Ποιήθηκε πρὶν ἀπό ἐμᾶς ἀπό Τόν «Θεόν Λόγον» καί δίνει λόγο μόνο στόν «Θεόν Λόγον».

Κανείς ἀπό ἐμᾶς δέν ἔχει τήν ἐξουσία νά αὐξήσῃ τόν χρόνο πού τοῦ ἀναλογεῖ, ἀλλά μόνο μπορεῖ νά **ἀξιοποιήσῃ** τόν χρόνο του, μεταποιῶντας τόν σέ «**καιρόν**», συμμετόχον τοῦ «**Καιροῦ ἐκείνου**», πού «**μένει εἰς τόν αἰῶνα**». Γι’ αὐτό, καί κανείς ἀπό ἐμᾶς δέν ἔχει δυνατότητα διαλόγου ἢ διαπραγματεύσεως μέ τόν χρόνο, παρά μόνο μέσῳ «**τοῦ Θεοῦ καί Λόγου**».

Μέσῳ τοῦ «Θεοῦ καί Λόγου» ὁ χρόνος, ἀπό ἡμερολόγιο, ἀπό ἀπλό ξεφύλλισμα ἡμερῶν, γίνεται **Ἑορτολόγιο**, καί καλεῖ τόν καθένα μας νά ἀποφασίσῃ τό πῶς θά βιώσῃ τή χρονιά πού ἤδη ἄρχισε.

Ὁ χρόνος ἔχει τήν δυνατότητα νά μᾶς καλῇ γιατί –ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς– «**εἰς τήν οὐσίαν του ὁ χρόνος εἶναι ἕλλογος καί διὰ τοῦτο ἀποτελεῖ τήν εἰσαγωγήν εἰς τήν αἰωνιότητα τοῦ Λόγου διὰ τῆς θεανθρωπότητος**. Ὁ σαρκωθεὶς Θεός Λόγος ἀπέδειξε μετὰ βεβαιότητος ὅτι ὁ χρόνος εἶναι προετοιμασία διὰ τήν αἰωνιότητα. Ἐκεῖνος πού θά εἰσέλθῃ εἰς τόν χρόνον, εἰσέρχεται ταυτοχρόνως εἰς τόν προθάλαμον τῆς αἰωνιότητος...Φωτιζόμενος ἀπό τόν Θεάνθρωπον, ὁ χρόνος δεικνύει ὅλα τα λογικά ιδιώματά του, διότι καί αὐτός διὰ τοῦ Λόγου ἐγένετο (πρβλ. Ἰωάν. 1,3)».

Ὁ χρόνος εἶναι ὁ φορέας, ἀλλὰ οἱ φερόμενοι ἀπὸ αὐτὸν ἄνθρωποι τὸν διχοτομοῦμε, ἀναλόγως τῶν ἐπιλογῶν τοῦ ὁ καθένας μας, σέ χρόνο ἀπλοῦ ἡμερολογίου ἢ σέ «**καιρόν**» Ἑορτολογίου καὶ αὐτὴ ἡ διχοτόμηση τοῦ χρόνου, διχοτομεῖ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ κάθε λαὸ καὶ κάθε οἰκογένεια καί, πολλές φορές, καὶ τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό, κάνοντάς μας νὰ ζοῦμε διχοτομημένοι, ἄλλοτε ὡς «τῷ πνεύματι ζέοντες» καὶ ἄλλοτε «ὡς ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ»!

Πρέπει νὰ μᾶς προβληματίσῃ τὸ γεγονός ὅτι τὸ Ἡμερολόγιο –ἀπὸ πλευρᾶς ὁπαδῶν– ὑπερισχύει τοῦ Ἑορτολογίου, ἀφοῦ ἀκόμη καὶ πιστοὶ ἄνθρωποι ἔκαμαν ἀπὸ τοῦ 1924 Σχίσμα στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀναγνωρίσαντες ψευδῶς ὡς πατέρα τοῦ **Ἡμερολογίου** τοὺς Ἁγίους Πατέρας(!), ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ τοῦ πατέρα, ποῦ εἶναι ὁ εἰδωολάτρης **Ἰούλιος Καίσαρας**!

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας δέν εἶναι οἱ Πατέρες τοῦ Ἡμερολογίου ἀλλὰ τοῦ **Ἑορτολογίου**, τὸ ὁποῖο μένει καὶ θὰ παραμένῃ ἀσάλευτο εἰς τοὺς αἰῶνας καί, γιὰ τὴν διατήρηση τοῦ ἀπαρασαλεύτου του, θὰ θυσιάσουμε τὰ πάντα καὶ θὰ θυσιασθοῦμε! Τὸ Ἡμερολόγιο ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του καὶ γι' αὐτό λέγεται **Ἰουλιανό**, ἐνῶ τὸ Ἑορτολόγιό μας ἔχει τὸ ὄνομα τῶν ἁγίων γεννητόρων του καὶ γι' αὐτό **εἶναι** καὶ λέγεται **Ἀγιοπατερικό**!

Εἶναι προφανές ὅτι δέν εἶναι καθόλου συμπτωματικό τὸ γεγονός τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Ἡμερολογίου στίς συνειδήσεις πολλῶν πιστῶν, καί, μάλιστα, σέ βαθμό, νὰ ἀποσχισθοῦν ἐκκλησιαστικά –**ἀποκλειστικά καὶ μόνο γιὰ τὸν λόγο αὐτόν(!)**– ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ἀδελφούς τους. Ἀντιθέτως, φανερώνει ὅτι ἡ ὑπερύψωση τοῦ Ἡμερολογίου πάνω ἀπὸ τὸ **Ἑορτολόγιο**, εἶναι ἡ τρανότερη ἀπόδειξη ὅτι ἀκόμη καὶ στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν ἀνθρώπων ὑπερέχει ὁ Καίσαρας **ἔναντι τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ!** Ὑπερέχει ἡ Πολιτεία καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία! Αὐτὸ τὸ ἔχουν ἀντιληφθεῖ καὶ τὸ ἐκμεταλλεύονται στὸ ἔπακρον οἱ Πολιτικοὶ μας καὶ ἔγιναν ἀφεντικά τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ ἀποκατάσταση τοῦ **Ἑορτολογίου** στὴν κορυφὴ τῆς ἀξιολογήσεώς μας, πρέπει νὰ γίνῃ μὲ πανηγυρικό τρόπο, ἰσοδύναμο μὲ αὐτὸν τῆς **Ἀναστηλώσεως τῶν Ἁγίων Εἰκόνων**. Πρέπει νὰ κατανοήσουμε τὴν οὐσιώδη **διάκριση** μεταξύ τῆς ἀπλῆς ἡμερομηνίας καὶ τῆς **ἐορτῆς** τῆς **κάθε ἡμερομηνίας**. Δηλαδή, πρέπει νὰ διακρίνουμε τίς ἀρμοδιότητες τῆς Πολιτείας, ποῦ εἶναι ἐν προκειμένῳ ὁ ὁρισμὸς τῶν ἡμερομηνιῶν καὶ τῶν ὥρων τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἐκκλησίας νὰ ὀρίζῃ ποιά ἐορτὴ θὰ τελεῖται σέ κάθε ἡμερομηνία. Ἡ Πολιτεία –φέρ' εἰπεῖν– ὀρίζει τὸ πότε εἶναι 25 Δεκεμβρίου, δέν τὸ ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία. Τὴν ἐορτὴ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία.

Αὐτή ἡ διάκριση τοῦ σημαντικοῦ καί σπουδαίου, πού εἶναι ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τίς συμβατικές ἀρμοδιότητες τῆς Πολιτείας, ὅταν γίνη συνείδηση τοῦ πιστοῦ Λαοῦ μας, θά περιορίσῃ τήν Πολιτεία στά συμβατικά καθήκοντά της, θέτοντάς την ταυτόχρονα πρό τοῦ ἀμειλίκτου διλήμματος: Ἡ νά γίνη ὑπήκοος τῆς Ἐκκλησίας (τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι τῶν Κληρικῶν), ἀναγνωρίζουσα τήν Ἐκκλησία ὡς περιέχουσα τήν Πολιτεία ἢ νά τεθῇ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας!

Ὡς ὑπήκοοι τῆς Ἐκκλησίας, θά εἶναι ὑποχρεωμένοι οἱ Πολιτικοί νά ὑπακούουν «Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», περιοριζόμενοι ἀποκλειστικά στά συμβατικά καθήκοντά τους. Δέν θά ἔχουν δικαίωμα νά ἄγονται καί νά φέρονται ἀπό τίς διεστραμμένες ὁρέξεις καί ἐπιλογές τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, καταργοῦντες τήν ἀργία τῆς Κυριακῆς, τήν Θεολογική κατήχηση τῶν βαπτισμένων παιδιῶν τῆς Πατρίδος μας καί τίς Παραδόσεις τοῦ Λαοῦ μας. Δέν θά ἔχουν ἄλλοθι νά εἰσάγουν μέ ὑπουλο τρόπο πρακτικές, μέ τίς ὁποῖες ἄλλα ἐπιδιώκονται καί ἄλλα προσχηματίζονται, ὅπως προσπαθοῦν νά κάνουν μέ τούς ἀποκαλουμένους Γάμους ὁμοφυλοφίλων, ὅπου ὁ ἐπιδιωκόμενος γάμος δέν ἐξυπηρετεῖ ἀπολύτως κανένα ἄλλον σκοπό παρά τό δικαίωμα υἱοθεσίας βρεφῶν ἀπό τά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια ὥστε νά ἀσκεῖται ἀκωλύτως καί ἐλευθέρως ἡ παιδευαστία καί ἡ ἀσέλγεια πάνω στά ἀθῶα καί ἀνυπεράσπιστα πλάσματα!

Ἐάν ἐπιλέξουν οἱ πολιτικοί μας νά μὴν εἶναι ὑπήκοοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά νά ἐνεργοῦν σάν νά ὑπάρχῃ δεύτερος, καί, μάλιστα, ἀνώτερος θεός, ὁ θεός τῶν Πολιτικῶν, τότε ἡ Ἐκκλησία θά ἔχῃ τήν εὐχέρεια νά καταγγείλῃ στόν Λαό τοῦ Θεοῦ τούς Πολιτικούς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἢ, μᾶλλον, αὐτῆς τῆς “ράτσας” –κατά τόν «πολιτικά ὀρθό» χαρακτηρισμό τῆς Νέας Ἐποχῆς– ὅποτε θά “εἰσπράξουν” τά μηδαμινά ποσοστά πού τούς ἀναλογοῦν!

Γνωρίζω ὅτι ἔγινε βαρύς ὁ λόγος μου ἀλλά οἱ ἡμέρες εἶναι πολύ κρίσιμες καί ὀδυνηρές γιά νά τοῦ ἐπιτρέψουν νά γίνη ἐλαφρύτερος. Καί ἐγώ θά τό ἤθελα νά ἀρθρώσω κατά τίς πρῶτες αὐτές ἡμέρες τοῦ νέου ἔτους ἓνα λόγο πιο ἀνάλαφρο, ἀλλά ὁ καιρός εἶναι συνεσταλμένος καί ἐπείγει ἡ «ἐξαγορά καιροῦ».

Ἄς εὐχηθοῦμε νά γίνη φέτος πολύ αἰσθητή ἡ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ μας στήν Πατρίδα μας, ὥστε καί ἐμεῖς νά γίνουμε πραγματικά ἀνάλαφροί!

Μέ Ἐλπίδα, Πίστη καί Ἀγάπη νά βιώσουμε “γιά τά καλά” τό φετεινό Ἑορτολόγιο!

Καλή καί Εὐλογημένη Χρονιά!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ ἔννοια τῆς πνευματικῆς ζωῆς

Τό περιεχόμενο τῆς πνευματικῆς ζωῆς δέν εἶναι οἱ ἐξωτερικές τυπικές ἐκδηλώσεις λατρείας, οὔτε τὰ ἐξωτερικά ἔργα ἀγάπης. Ὁ Χριστός στηλίτευσε μέ κτυπητά λόγια ἐκείνους πού θά ζητήσουν νά εἰσέλθουν στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἂν καί δέν θά ἔχουν ἀνάλογη πνευματική ζωή: «Πολλοί θά μοῦ ποῦν κατὰ τήν ἡμέρα ἐκείνη τῆς Κρίσεως· Κύριε, Κύριε, μέ τήν πίστη μας σέ Σένα ὡς Μεσσία καί Υἱό τοῦ Θεοῦ δέν προφητεύσαμε; Καί μέ τήν πίστη μας σέ Σένα δέν κάναμε θαύματα πολλά; Καί τώρα, λοιπόν, δέν θά εἰσέλθουμε στή Βασιλεία Σου;¹ Καί τί ἀπάντηση τοὺς δίνει ὁ Κύριος; «Καί τότε θά διακηρύξω καθαρά σ' αὐτούς ὅτι οὐδέποτε σᾶς ἀναγνώρισα ὡς δικούς Μου. Φύγετε μακριά ἀπό Ἐμένα, σεῖς πού ἐργασθήκατε τήν ἀνομία, διότι τὰ χαρίσματά Μου τὰ χρησιμοποίησατε ὄχι πρὸς δόξα δική Μου, ἀλλά κατὰ τὰ δικά σας θελήματα καί γιά τοὺς ἐγωϊστικούς σκοποὺς σας».²

Μόνο ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐφήρμοσαν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στή ζωή τους θά ἀναγνωρισθοῦν ἄξιοι νά εἰσέλθουν στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τό διαβεβαίωσε καί αὐτό ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὅταν εἶπε: «Προσέξτε ἀκόμη, μήπως παραπλανηθεῖτε ἀπό τόν ἑαυτό σας. Πρέπει νά ξέρετε ὅτι καθένας πού μοῦ λέει μέ ἐπίμονη ἐπίκληση τῆς Θεότητάς Μου, Κύριε, Κύριε, δέν θά εἰσέλθει στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἀλλά σ' αὐτή θά εἰσέλθει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ τό θέλημα τοῦ Πατρός Μου, ὁ Ὅποιος εἶναι στοὺς οὐρανοὺς».³

Τό θέλημα δέ αὐτό τοῦ Θεοῦ-Πατρός δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ βίωση τῆς ἀληθείας στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πλήρης ἐναρμόνιση τῆς ὅλης ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μέ τὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου.

Ἔργο τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πού ἔχει παρασυρθεῖ ἀπό τήν ἁμαρτία, εἶναι νά μεταβάλει τίς ἐσωτερικές ἀντιθέσεις του λειαίνοντας κάθε αἰχμηρή προεξοχή τῆς ἁμαρτίας καί νά δημιουργήσῃ ἓνα ἁρμονικό σύνολο. Αὐτή ἡ προσπάθεια ἐναρμόνισης τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος

1. «Πολλοί ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· οὐ τό σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καί τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλές ἐποιήσαμεν;» (Ματθ. Ζ' 22).

2. «Καί τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνω ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' Ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. Ζ' 23).

3. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τό θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. Ζ' 21).

πάσχει από την άμαρτία, είναι δυνατό νά επιτευχθεῖ –σύμφωνα μέ τό προσωπικό παράδειγμα τοῦ Ἰεροῦ Αὐγουστίνου– μέ τή βίωση καί τήν ἐφαρμογή τῆς ἀληθείας στήν καρδιά.

Αὐτή ὁμως ἡ βίωση τῆς ἀληθείας στήν καρδιά –ἢ, διαφορετικά, τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ– ἔχει ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεση τήν ἐφαρμογή τῶν ἀναγκαίων ὁρῶν ἀποθεραπείας τοῦ ἀνθρώπου –ἡ ὁποία ἀποθεραπεία ὑποβοηθεῖται ἀπό τήν λυτρωτική χάρη τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἀνυψώνει τόν πεσόντα ἄνθρωπο στήν «προτέρα κατάστασιν» –βάσει τῶν ὁποίων οἰκοδομεῖ τίς ἀρχές τῆς πνευματικῆς ἐν Κυρίῳ ζωῆς.

Χωρίς τή βίωση στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀληθείας δέν εἶναι δυνατόν οὔτε ψυχική υἰεΐα καί ἀπελευθέρωση νά ὑπάρξει, ἀλλά οὔτε καί πνευματική ζωή. Διότι, ὅσο ζεῖ κάποιος στήν καρδιά του τήν ἀλήθεια, ὁδηγεῖ τό ψυχικό περιεχόμενό του ἀπό τό σκοτάδι τῆς λήθης στό φῶς τῆς ζωῆς καί ζεῖ καί γεύεται «ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος» τίς συνέπειές του, σύμφωνα πρός τήν καθιερωμένη διαβάθμιση τῶν ἀξιῶν, ὅποτε δέν εἶναι δυνατόν νά περιέλθει σέ ψυχική ἀναταραχή.

Βέβαια, ἡ ἐφαρμογή τῆς ἀληθείας ἀποτελεῖ προσπάθεια ὁλόκληρης τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος προσανατολισμένος πρός τό «καθ' ὁμοίωσιν» ἐργάζεται στό «ἑαυτοῦ γεώργιον» καί ὠριμάζει πνευματικά. Τό τέλος δέ αὐτῆς τῆς προσπάθειας εἶναι αὐτό πού καθορίζει ὁ ἀπ. Παῦλος: «Νά καταντήσῃ ὁ ἄνθρωπος, νά αὐξηθεῖ σέ τέλειο ἄνδρα ἀπό ἄποψη πνευματική καί νά ἀποκτήσῃ τό μέτρο τῆς πνευματικῆς ὠριμότητας κατὰ τήν ὁποία θά ἔχει πλήρεις τίς ἀρετές καί τήν ἠθική τελειότητα τοῦ Χριστοῦ».⁴

Από τά παραπάνω γίνεται ἀντιληπτό, γιατί ἡ ψυχική υἰεΐα καί ἀπελευθέρωση ἀπό τά ποικίλα πάθη καί ἐλαττώματα, ταυτίζεται στήν οὐσία μέ τήν πνευματική ζωή.

Ἐφ' ὅσον ἡ πνευματική ζωή ἀποτελεῖ τήν κατ' ἐξοχήν κατάσταση τῆς ψυχικῆς υἰεΐας, ἔπεται ὅτι καί οἱ βασικές καί θεμελιώδεις ἀρχές τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἰσχύουν συγχρόνως καί ὡς ὅροι τῆς ψυχικῆς υἰγιεινῆς γιά τήν ἀπαλλαγή ἀπό τήν ἐνοχη ψυχική κατάσταση. Ἡ θεραπεία καί ἀποκατάσταση τῆς ψυχικῆς υἰεΐας τοῦ ἀνθρώπου δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέ ψυχοθεραπευτικές ἢ ψυχιατρικές μεθόδους ἢ μέ κάποιον ἄλλο τρόπο καί μέσο. Μόνο ἡ ἀποδοχή τῶν ὁρῶν τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐξασφαλίζει τό ἐπιθυμητό, λυτρωτικό γιά τήν ἀνθρώπινη ψυχή ἀποτέλεσμα. Κι αὐτό, γιατί μόνο τότε ἡ ἀνθρώπινη ψυχή ἀπαλλάσσεται ἀπό τήν ἀμαρτία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καί τή γενεσιουργό αἰτία τῆς ψυχικῆς

4. «Μέχρι καταντήσῃ εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. Δ' 19).

δυσαρμονίας καί ταραχῆς.

Ἡ βίωση λοιπόν τῆς ἀληθείας στήν καρδιά εἶναι τό μόνο μέσο, τό ὁποῖο μπορεῖ νά ἀποτρέψει τή δημιουργία μιᾶς ψυχικῆς ἀνωμαλίας. Ἐξ ἄλλου ὅμως μόνο ἡ δυναμική βίωση τῆς ἀληθείας εἶναι δυνατό νά ἀποτελέσει ὄρο πνευματικῆς ζωῆς. Γί' αὐτό ἡ βίωση τῆς ἀληθείας στήν καρδιά παραμένει πάντοτε ἡ λυδία λίθος τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ κοινός αὐτός βασικός ὅρος τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀναλυθεῖ στά τρία του στοιχεῖα: Τήν ἄρση τοῦ Σταυροῦ, τόν πνευματικό ἀγώνα καί τή λατρευτική ζωή τοῦ πιστοῦ. Ἡ ἀνάλυση αὐτή ἀποβλέπει στό νά διαφωτίσει, ἀφ' ἑνός μέν πληρέστερα τό πρόβλημα τῆς ψυχικῆς ταραχῆς καί ἀφ' ἑτέρου νά συντελέσει στήν ἐξασφάλιση τῆς ψυχικῆς υἰγείας καί ἀπελευθέρωσης τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ λυτρωτική αὐταπάρνηση

Ὁ μεταπτωτικός ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας διαπιστώνει ὅτι ἀπό τά βάθη τοῦ εἶναι του ἀναπηδοῦν σκέψεις, λογισμοί, ἐπιθυμίες καί θελήματα ἁμαρτίας, τά ὁποῖα τόν ὑποδουλώνουν. Ἐπισημαίνει ἕνα κόσμο ταραχῆς, ἀγωνίας, ἐγωῖσμοῦ, πού καθιστᾷ τήν ψυχή του ἔρμαιο τῆς ἁμαρτίας. Κάτω ἀπό αὐτές τίς ψυχικές συνθήκες ὁ ἄνθρωπος διψάει τή διόρθωση, τήν ἀπαλλαγή του ἀπό τόν κλοιό τῆς ἁμαρτίας.

Ἐχει δίκαιο νά ζητεῖ καί μάλιστα μέ τρόπο ἔντονο τήν ἀπαλλαγή, τήν ἀπελευθέρωσή του. Σ' αὐτό βρίσκει σύμφωνη καί τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Διότι καί αὐτή ζητεῖ ἀλλαγὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἁμαρτωλοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅμως πῶς ἀνατρέπεται αὐτή ἡ κατάσταση; Τήν ἀπάντηση τήν δίνει ὁ Κύριος. Τί εἶπε;

«Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τόν κλοιό τῆς ἁμαρτίας, πού τόν βασανίζει, νά πλησιάσει τόν Θεό· ὀφείλει ἀμέσως καί χωρίς χρονοτριβή, χωρίς προφάσεις, μέ διάθεση ἡρώϊκή νά ἀρνηθεῖ ὁλόκληρο τόν ἑαυτό του, νά ὀπλισθεῖ μέ τέλεια αὐταπάρνηση, πού νά φθάνει μέχρι τή θυσία καί αὐτῆς τῆς ζωῆς του. Καί μάλιστα μέ θάνατο σταυρικό».⁵

Ἡ οὐσία αὐτῆς τῆς θεάρεστης αὐταπάρνησης ἔγκειται στήν ἄρνηση τοῦ «ιδίου» θελήματος, ὅπως τό σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ Μ. Βασίλειος: «Αὐταπάρνηση εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική λησμοσύνη ὅλων ἐκείνων τά ὁποῖα ἔλαβαν χώρα στό παρελθόν καί ἀποκοπή ἀπό τά δικά μας ἁμαρτωλά θελήματα».⁶

5. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθήτω μοι» (Ματθ. ΙΣΤ' 24).

6. «Ἀρνησις δέ ἐστὶν ἑαυτοῦ ἢ παντελὴς τοῦ παρελθόντος λήθη καί τῶν θελημάτων ἑαυτοῦ ἀναχώρησις».

Ἡ μεγάλη σπουδαιότητα τῆς αὐταπάρνησης γίνεται κατανοητή, ὅταν αὐτὴ συνδυασθεῖ πρὸς τὸ ὅλο Μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ὅλη ἀποκατάσταση τοῦ μεταπτωτικοῦ ἀνθρώπου γίνεται μέ τῆ θυσίας τοῦ Κυρίου. Διότι ὅσες φορές ὁ ἄνθρωπος διαπράττει τὴν ἁμαρτία, ἀπαρνέεται τὸν Θεὸ καὶ τὸ θέλημά Του καὶ ὑπακούει στίς ἐπιταγὰς τοῦ ἐγωϊσμοῦ του. Ἀντίθετα, ὅσες φορές μέ τὴν αὐταπάρνηση ἀρνέεται τὸν ἑαυτό του καὶ ἀναγνωρίζει ὡς δικό του θέλημα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐλκύει τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τὸν βοηθεῖ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας.

Αρχιμ. Καλλίστρατος Ν. Λυράκης

Τεροκήρυκας

Τεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Μνήμη καὶ βίωμα τῶν παλαιῶν ἐφημερίων μας

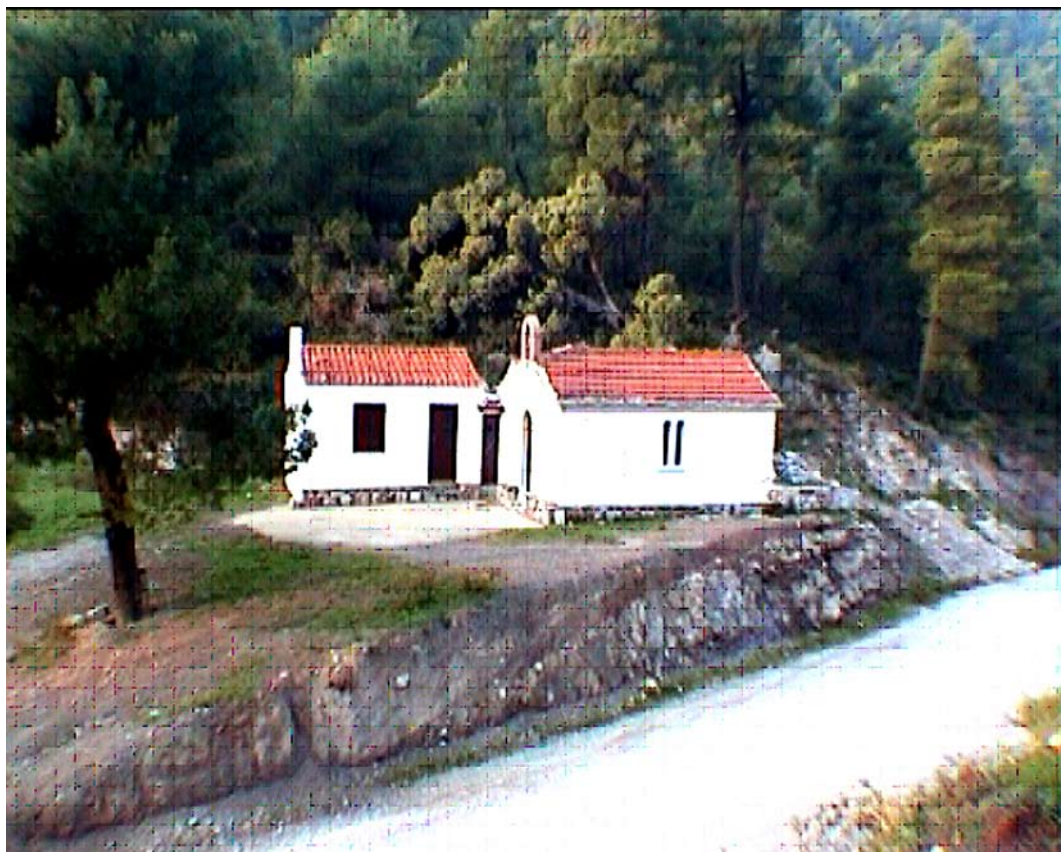
Οἱ προπορευόμενοι.....

Συντροφευμένο τὸ παλιὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ρηγίνου στὸν Πύργο ἀπὸ τὰ πυκνοφυτευμένα πεῦκα ἀποτελεῖ κι ἀπομένει μιά ξεχωριστή, συγκινητική θὰ τὴν ἔλεγα, σωματική καὶ πνευματική ὅαση, μέχρι σήμερα. Καὶ τὸ λέω αὐτὸ μέ τὴν ἐμπειρία πού ἔχω, καθὼς ξεπέρασα τὸ μισὸ αἰῶνα ζωῆς καὶ καθὼς ἀναλογίζομαι τὴν ἀναψυχή, τὴν ὁποία πρόσφερε αὐτὸ τὸ ξωκκλήσι στὸν κουρασμένο καὶ ὀδυνώμενο ὁδοιπόρο πού ξεκινούσε ἀπὸ τὸ Λουτράκι, τὴ Γλῶσσα καὶ τὰ Κλήματα καὶ κατευθυνόταν γιὰ τὴ Σκόπελο, μέχρι τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ 1960. Γιατί δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο ν' ἀνεβεῖς μέ τὰ πόδια τὸν ἀνήφορο καὶ μάλιστα κάτω ἀπὸ ἀντίξοες συνθῆκες, μέ βροχή δηλαδή, ἢ μέ χιόνια, ὥστε νὰ πᾶς στὴ Χώρα! Τοῦτο δέ, ἐπειδὴ τὸ μονοπάτι ἦταν κακοστρατιά, παρ' ὅλο πού τὸ περπατοῦσαν δεκάδες πόδια καθημερινά, ἀνθρώπων καὶ ζωντανῶν. Γι' αὐτὸ καὶ κούραζε τὸν στρατοκόπο πολύ. Ἔτσι ὁ Ἅγιος Ρηγῖνος ἀποτελοῦσε καὶ ἦταν ἡ παραμυθία τοῦ πληγωμένου ὁδοιπόρου, τοῦ ἄρρωστου, τοῦ ὑπόδικου, τοῦ χρεώστη.

Ὁ Ἅγιος Ρηγῖνος στὸν Πύργο

Ἡ παράδοση θέλει νὰ στάθηκε ἐκεῖ, στὴ θέση δηλαδή πού εἶναι τὸ ἐκκλησάκι, ὁ Ἅγιος Ρηγῖνος κατὰ τὴν ἀναζήτηση τοῦ θηρίου, τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ σκοτώσει. Ὡστόσο, τὸ βάθος αὐτῆς τῆς χαμένης

πιά παράδοσης, ὅσον ἀφορᾷ τήν ἵδρυση καί παρουσία τούτου τοῦ πανάρχαιου ναοῦ –τό σημερινό κτίσμα εἶναι τοῦ 17ου αἱ. (τό παλαιότερο, πού ἀσφαλῶς θά ὑπῆρχε, πότε, ἄραγε, θεμελιώθηκε;) εἶναι ἐξάπαντος ἄλλο. Πρέπει δέ –κατά τήν ἐκτιμῆσή μου πάντα– νά σχετίζεται ἡ ἵδρυση τοῦ ναοῦ αὐτοῦ μέ κάποιο θαῦμα πού ἔγινε στό νησί, ἄγνωστο πότε. Ὅπως

σχετίζεται ἡ περιοχή “Δρακοντόσχιμα” μέ κάποιο θαῦμα, πού ἀσφαλῶς οἱ Σκοπελίτες ἀγνοοῦσαν, ἀφοῦ μήτε ὁ πολὺς Καισάριος Δαπόντες τό ἀναφέρει. Πάντως αὐτό τό παλιό ξωκκλήσι πού παλαιότερα φιλοξένησε στό δίπλα του κελλί κάποιους μοναχοὺς, ἀνήκει στά ἱερά τοῦ νησιοῦ προσκυνήματα, ὅπου ἡ ψυχὴ ἀναθάλλει στήν ἐρημία, ἐνῶ ἡ συγκίνησι ἀνάκλησις στό νοῦ τῶν στιγμῶν τῶν παλαιότερων πανηγύρων, τήν Τρίτη τῆς Πεντηκοστῆς –αὐτό μᾶς παραδίδει ὁ Δαπόντες– ἔρχεται νά θυμίσει πρόσωπα ἱερέων ἱερομονάχων, ἐπιτρόπων, προσκυνητῶν, πανηγυριστῶν, τά ὅποια μόνο ἡ Μνήμη τοῦ Θεοῦ διασώζει μέ ἀκρίβεια. Ὅπως ἐπίσης καί τῶν ὅσων κατοίκησαν τή γύρω ἀπό τόν Ἅγιο περιοχή, ἔζησαν ἐκεῖ, ἐτελειώθησαν ἐκεῖ καί θάφτηκαν σμά στόν Ἅγιο. Ποιοί, πόσοι, ποιά ἡ ιδιότητά τους, ἡ ἡλικία καί τό φύλο τους; Δέν θά τό μάθουμε ποτέ. Μόνο

στό σύθαμπο τῶν ματιῶν τῆς ψυχῆς μας τοῦτες τίς μέρες, τίς προεόρτιες τῶν Χριστουγέννων ἡμέρες, θά τοὺς παρατηροῦμε μέσα σέ ἓνα σύγνεφο, ὡσάν νά καίνε θυμίαμα καί ἀνεβαίνει λευκογάλαζο, νά κατευθύνονται στό μισοσκότεινο ναό τοῦ Ἀγίου νά προσκυνήσουν, ν' ἀκούσουν ἴσως καί τήν Ἀκολουθία ἀπό κάποιο ταπεινό Λευῖτη, πού ἀφήνοντας τή Χώρα ἀνέβηκε καί σ' ἐκείνους τοὺς ξωμερίτες. Γιατί δέν εἶναι δυνατό αὐτά πού ἀναφέρονται στίς Παπαδιαμαντικές τίς σελίδες, κι εἶναι ἐξάπαντος γεγονότα, νά μὴν ἔγιναν καί στά δικά μας τά χώματα! Γραφίδα δέ βρέθηκε νά τ' ἀναστήσει. Εἶδεμὶ θά εἶχαμε ἓνα πλῆθος πληροφοριῶν σχετικῶν μέ τή θρησκευτική συμπεριφορά τῶν προγόνων μας. Ὅμως, στήν ψυχὴ κάτι φτερουγίζει ἀπὸ τό ρίγος τῆς μνήμης τοῦ χτές, πού πέρασε ἀφήνοντας μονάχα τήν αἴσθησι παρούσας κάποιων ταπεινῶν ψυχῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρατηροῦν ἀπὸ τό ὕψος τοῦ χρόνου καί τήν εὐλογημένη τὴ Βίγλα τοῦ Θεοῦ.

Τώρα, λοιπόν, ἄς πασχίσουμε νά συλλαβίσουμε τό χρόνο τοῦ χτές μέ τὴ διάθεσι τῆς εὐλαβικῆς τῆς μνήμης, ἀλλὰ καί τῆς εὐγνωμοσύνης ἀπέναντι στά πρόσωπα ἐκεῖνα τῶν προκατόχων μας, ἱερέων καί ἱερομονάχων, ἐκείνων πού προπορεύτηκαν δηλαδὴ. Ἔτσι, μέρες προεόρτιες πού εἶναι κι ἡ καταχνιά ἔξω ἀπὸ τό ξωκκλήσι τοῦ Ἀγίου κατεβαίνει σιωπηλὴ μαζί μέ τὰ μελανιασμένα τά σύγνεφα, καθὼς στό μισοσκόταδο τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ξετυλίγεται τό νῆμα τῆς Εὐχαριστιακῆς προσφορᾶς, ἡ μνήμη προσπαθεῖ νά συνδράμει τὴν ὥρα τῆς Ἀναφορᾶς μέ τὴν ἀνάκλησι τῶν ὅσων προπορεύτηκαν στό χῶρο αὐτό καί τὸν καθαγίασαν προσφέροντας κι ἐκεῖνοι τὰ Δῶρα τους, μέ τίς ἴδιες λέξεις, ἴσως στὸν ἴδιο τὸν ἦχο, μέ μεγαλύτερη εὐλάβεια ἀσφαλῶς, τονίζοντας ἐκεῖνο τό, “τά Σά ἐκ τῶν Σῶν”.

Καθρεφτίζεται στήν ὁσιότητά τους ἡ δική σου ἀναξιοσύνη· ἀπὸ τίς ἀρχαῖες τίς πλάκες τοῦ Ἱεροῦ ἀνεβαίνει ἡ ὑγρασία τῶν δακρύων τους καί οἱ ἱκεσίες τῶν προσευχῶν τους, ἐνῶ στοὺς τοίχους, πού τοὺς φωτίζει πενιχρὰ τό μελισσοκέρι-δυστυχῶς τοῦ ἐμπορίου-θαρρεῖς πὼς λιτανεύουν οἱ ψυχές αὐτῶν πού ἱερουργήσαν, αἰῶνες τώρα, στό χῶρο αὐτό..... Ἄς ἀποπειραθοῦμε νά τοὺς ἱχνογραφήσουμε. Μὲ διάθεσι εὐλάβειας ἀλλὰ καί εὐγνωμοσύνης, μὴ γνωρίζοντας πολλές φορές μῆτε τὰ ὀνόματα κάποιων ἀπ' αὐτοὺς, γιατί μέ τὴ σκόνι πού ἄφησε ὁ χρόνος ἐξαφανίστηκαν μὲν, ὅμως ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι βέβαιο, ὅτι ἀποτυπώθηκε στή Μνήμη τοῦ Θεοῦ καί στά κιτάπια τῆς ἄγνωστης Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῶν λησμονημένων ἐξωκκλησιῶν μας. Ἀγνωστο πότε καί πῶς.

Στό θάμβος, λοιπόν, τοῦ χτές συνυπάρχουν τὰ Πρόσωπα τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἱερέων μέ τὰ σκαμένα πρόσωπα ἀπὸ τὰ βάσανα, τοὺς κόπους καί τὴν ὁδύνη. Ἀλλὰ γιατί ὅχι κι ἀπὸ τὰ δάκρυα; Τὰ δάκρυα πού ἀνέβαιναν στά πληγωμένα τους μάτια ἀπὸ μιά ψυχὴ κουρασμένη ἀπὸ τὴν

καθημερινή τήν ἀμάχη.

Νά σηκώνεσαι χαράματα, νά βρέχει ἢ νά χιονίζει κι ἐσύ νά πηγαίνεις γιά τό Πανηγύρι, γιά νά λειτουργήσεις, γιά νά στεφανώσεις, νά βαπτίσεις, νά θάψεις.... Πότε μέ τά πόδια, πότε μέ τό φτωχό κι ἀποσταμένο γαϊδουράκι, αὐτό τό μέσον τῆς μετακίνησης, αὐτή τήν ψυχούλα πού ὑπομονετικά ἔφερε στήν πλάτη του μαζί μέ τόν ἱερέα καί τά ἱερά, ὥστε νά τελεστεῖ τό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας¹.

Ὅχι, δέν ὑπῆρχαν τότε βαλιτσάκια μέ ὅλα τά χρειώδη ὅσον ἀφορᾷ τήν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας σέ ἐκτός τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ χώρο. Τά ἱερά τους οἱ παλιοί οἱ παπάδες τά τοποθετοῦσαν σέ ταγάρια· τό ἴδιο καί τά λιτά, καλαγένια δυσκοπότηρα καί τά κομπά, καπνισμένα, ὅμως, μπρουτζίνα θυματά. Μαζί τους εἶχαν ἐπίσης καί τό ἀπαραίτητο ξυλοκάρβουνο, βγαλμένο ἀπό καμίνι, γιά τό ἄναμμα τοῦ θυμιατοῦ. Καί βάδιζαν ὦρες, γιά φτάσουν στόν προορισμό τους. Μουσκεμένοι, κουρασμένοι, πεινασμένοι κάποτε, περιμέναν μέ τό περίσσευμα τοῦ προσφόρου νά πᾶνε στή φαμίλια τους λίγο ψωμί² κι ὅ,τι τούς φίλευαν στά καλύβια: τυρί, ἀβγά, φροῦτα...

Οἱ προσπορευόμενοι, λοιπόν, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα ἔχουν γραφεῖ στό βιβλίο τοῦ Θεοῦ “διά τήν μαρτυρίαν ἣν εἶχον” (Απ. 6,10). Ἱερεῖς καί ἱερομόναχοι, κάθε ἡλικίας καί τάξεως. Αὐτοί εἶναι, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι, κάθε φορά πού πηγαίνουμε νά λειτουργήσουμε στά παλιά ξωκκλήσια μᾶς ἀνοίγουν τό δρόμο, παραμερίζοντας τήν καθημερινότητα καί τίς συννεφίες τοῦ βίου, πρὸς τήν Κατάνυξη, πρὸς τόν γλυκασμό τῆς ψυχῆς, πρὸς τήν ἀνόθευτη δοξολογική αἴνεση τοῦ Ὀνόματός Του. Σκύβουμε μπροστά στούς ἱσκιους τους μέ σεβασμό καί εὐχαριστίες, εὐγνωμονώντας τους.

π. Κων. Ν. Καλλιανός

1. Σήμερα. καθώς παντοῦ πηγαίνει τό αὐτοκίνητο, τό ὁποῖο, μάλιστα, σταματᾷ ἀπ’ ἔξω ἀπό τό ἐξωκκλήσι, πού τά σκέφτομαι ὅλ’ αὐτά, πραγματικά ντρέπομαι.

2. Ἡ προσωπική μου ἐμπειρία καταγράφεται ἐδῶ, ὡς μνημόσυνο σέ μιά εὐλαβική ἱερατική Μορφή τοῦ 20ου αἰ. Θυμᾶμαι, λοιπόν, στά χρόνια τῆς δεκαετίας τοῦ 1950 τόν μακαριστό παπα-Βαγγέλη, ἐφημέριο στό Παλιό τό Κλῆμα, τήν ὥρα τῆς Προσκομιδῆς. Κοίταξε, λοιπόν, τότε πῶς θά ἐξοικονομήσει περισσότερο πρόσφορο, γιά τά φτωχά καί πεινασμένα του ἐγγόνια πού τάφερνε, μάλιστα καί στήν ἐκκλησία, μήπως καί φᾶνε λίγα κόλυβα ἢ τίποτε τά φιλέσουν, γιατί ἦταν τόσο μεγάλη καί φανερή ἡ φτώχεια τους.....

Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ, ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ “ΑΘΛΙΟΙ”

Φτάσαμε, πάλι για άλλη μιά φορά στην αλλαγή του χρόνου, στο σημείο όπου ο «γέρος» χρόνος μᾶς ἐγκαταλείπει καί ἔτοιμος νά τόν ἀντικαταστήσει εἶναι ὁ νέος χρόνος. Ἄν καταφέραμε μέ κάποιον τρόπο εἶτε νά τούς ζωγραφίσουμε εἶτε νά τούς παρατηρήσουμε τή στιγμή πού πραγματοποιεῖται ἡ αλλαγή αὐτή, τόν γέρο χρόνο θά τόν ἀντιπροσώπευε ἕνας ἀξιοπρεπής γεράκος μέ μπαστούνακι τό ὁποῖο θά τόν βοηθοῦσε νά ἰσορροπεῖ καί νά στέκεται ἀλλά καί μέ καμπούρα, ἡ ὁποία θά εἶχε δημιουργηθεῖ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀβάσταχτου βάρους τῆς ἀνθρωπότητας, τῶν πράξεων καί τῶν σκέψεων τῶν ἀνθρώπων, πού ἦταν ὑποχρεωμένος νά κουβαλᾷ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Ἀντιθέτως τόν νέο χρόνο θά τόν ἀντιπροσώπευε ἕνας νεαρός ἄντρας, ἔτοιμος καί πρόθυμος νά ἀνταποκριθεῖ στίς ὑποχρεώσεις του καί φυσικά ἀνέμελος, κάτι πού ἔκανε φανερό τό γεγονός ὅτι δέν γνώριζε τό ἀβάσταχτο βάρος πού θά ἔπρεπε νά κουβαλήσει στό μέλλον, καί τοῦ πόσο γρήγορα θά γερνοῦσε στό διάστημα ἑνός χρόνου. Ἀπό ὅλα αὐτά, γίνεται μᾶλλον φανερό τό γεγονός πώς ὁ νέος χρόνος θά εἶχε τό “σύνδρομο” τῶν νέων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, ἐξ αἰτίας τῆς νεότητάς μας καί τῆς ἀνωριμότητάς μας νομίζουμε ὅτι θά ζήσουμε γιά πάρα πολλά χρόνια καί ὅτι μπορούμε νά κάνουμε λάθη καί νά τά διορθώνουμε ἀφοῦ διαθέτουμε πολύ χρόνο. Καί, φυσικά, ὅπως οἱ νέοι ἀντίκρουζαν τούς μεγαλύτερους ἀνθρώπους θεωρώντας ὅτι ἡ ἡλικία αὐτή καί ἡ κατάσταση στήν ὁποία βρίσκονται οἱ μεγαλύτεροι καί ἄνθρωποι βρίσκεται σέ ἕνα μακρινό μέλλον, ἀπέχει πολύ ἀπό αὐτούς, ἔτσι ἀντίκρουζε καί ὁ νέος χρόνος τόν παλαιότερο καί γερασμένο χρόνο, αὐτόν πού ἦταν ἔτοιμος νά ἐγκαταλείψει τόν κόσμο.

Φθάσαμε, λοιπόν, στό σημείο όπου πρόκειται νά πραγματοποιηθεῖ αὐτή ἡ αλλαγή, ἀλλά οἱ ἑαυτοί μας, οἱ ψυχές μας σέ ποιά κατάσταση βρίσκονται; Προτιθέμεθα νά γίνουμε καλύτεροι ἄνθρωποι, νά ἀντικαταστήσουμε τόν παλιό μέ ἕναν νέο ἑαυτό καί νά ἐλαφρύνουμε ἔστω καί στό ἐλάχιστο τίς πλάτες τοῦ νέου χρόνου ὁ ὁποῖος ἀνέμελος καθὼς εἶναι δέν γνωρίζει τί τόν περιμένει; Οἱ πράξεις μας, οἱ σκέψεις μας ἀλλά καί ὁ χαρακτήρας καί ἡ προσωπικότητα πού ἔχουμε διαμορφώσει ἐπηρέαζαν σέ πολύ μεγάλο βαθμό καί τήν ψυχή μας ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόν πιό πολυτίμο θησαυρό τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἡ ψυχή ἀποτελεῖ τόν δίαυλο ἐπικοινωνίας Θεοῦ καί ἀνθρώπων γι’ αὐτό καί ἐπιβάλλεται νά φροντίζουμε νά εἶναι καθαρή ἡ ψυχή μας, ἔτσι ὥστε νά μπορεῖ ὁ Θεός νά μᾶς μιλήσει καί νά

ἐπικοινωνήσουμε σωστά μαζί του. Προτιθέμεθα, λοιπόν, νά αλλάξουμε όλα τὰ παραπάνω, κυρίως τόν χαρακτήρα μας ἀλλά καί νά μετατρέψουμε τίς κακές πράξεις καί τίς ἀρνητικές σκέψεις ἀντίστοιχα σέ καλές καί θετικές, ὥστε νά ἐλαφρώσουμε καί τήν ψυχή μας καί νά τήν ἀπαλύνουμε ἀπό τόν πόνο πού αἰσθάνεται γιά τόν ὁποῖον εἴμαστε ὑπεύθυνοι ἐμεῖς, ἀλλά καί γιά νά διευκολύνουμε τήν ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό;

Σήμερα, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μέ τά Χριστούγεννα, τά ὁποῖα ἔχουν ἐμπορευματοποιηθεῖ καί οἱ ἄνθρωποι πλέον δέν γνωρίζουν τό νόημα τῆς γιορτῆς, οὔτε τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο ὑπάρχει, καθὼς τό μόνο πού βλέπουν σ' αὐτή τή μέρα εἶναι ἡ ἀργία καί τό γλέντι, τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τήν πρωτοχρονιά. Δέν ξέρω ἂν μόνο γιά μένα αὐτή ἡ ἡμέρα εἶναι τόσο ξεχωριστή ἢ ἂν ἐγώ τήν ἔχω ἐξιδανικεύσει, πάντως θεωρῶ πῶς αὐτή ἡ ἡμέρα δίνει στούς ἀνθρώπους πολλές δυνατότητες. Σέ αὐτούς οἱ ὁποῖοι εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπό τή ζωή τους καί ἔχουν πραγματικά ἡσυχία τῇ συνείδησίν τους, τοὺς δίνεται ἡ δυνατότητα νά συνεχίσουν αὐτόν τόν τρόπο ζωῆς, ὅλο καί πρὸς τό καλύτερο. Ἀντιθέτως, σέ αὐτούς οἱ ὁποῖοι δέ νοιώθουν καλὰ μέ τόν ἑαυτό τους καί αἰσθάνονται ὅτι τή χρονιά πού πέρασε ἔκαναν πολλά λάθη καί αἰσθάνονται ταραγμένη τῇ συνείδησίν τους, τοὺς δίνεται ἡ δυνατότητα ἀλλαγῆς. Τοὺς δίνεται ἡ δυνατότητα νά κάνουν μιά νέα ἀρχή.

Ὅμως, κατὰ πῶς φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι δέ βλέπουν τήν ἀλλαγὴ τοῦ ἔτους ὡς προοπτική ἀλλαγῆς τῶν ἑαυτῶν τους, ἀλλά ὡς εὐκαιρία νά ξεσκάσουν καί νά γλεντήσουν. Πολύ συχνά μάλιστα πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦν ἐκείνη τή μέρα νά κάνουν ὅτιδήποτε θά τοὺς βοηθήσει νά μή θυμοῦνται οὔτε αὐτά πού ἔζησαν ὅλο τό χρόνο, ἔτσι ὥστε νά ἀναλογιστοῦν τὰ λάθη τους καί τίς ἄσχημες πράξεις τους, οὔτε αὐτά τὰ ὁποῖα πρόκειται νά ζήσουν ἐκείνη τήν ἡμέρα, μέ ἀποτέλεσμα, ὅχι ἀπλῶς πρώτη τοῦ μηνὸς ἀλλά καί πρώτη ἡμέρα τοῦ χρόνου νά ξυπνοῦν μέ μιά κενότητα, ἄδειοι. Καί αὐτό πού σκέφτομαι εἶναι τό ἑξῆς: Γιατί νά μή θυμόμαστε αὐτά πού πέρασαν αὐτά πού ζήσαμε καί, εἴτε καλὰ εἴτε ἄσχημα, ἀποτελοῦν τίς ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς μας; Καί ἀκόμα καί ἂν ἀρκετές φορές οἱ ἀναμνήσεις μας, δέν εἶναι καί οἱ καλύτερες ἢ οἱ πράξεις μας, μᾶς στεναχωροῦν γιατί, ἀντὶ νά προσπαθήσουμε μέ κάθε τρόπο νά τίς ξεχάσουμε, νά μὴν προσπαθοῦμε νά μετανιώσουμε γι' αὐτό καί νά τίς αλλάξουμε;

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν διάβαζα τοὺς «Ἀθλίους» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ὁ Οὐγκώ ἐκτός ἀπ' ὅλα τὰ ὑπόλοιπα πρόσωπα περιγράφει μέ ἰδιαίτερο τρόπο, γλαφυρά καί λεπτομερειακά τό πρόσωπο τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη. Αὐτός ἦταν ἓνας πολὺ φτωχὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κάποτε μέσα στήν ἀπόγνωση καί τήν ἀπελπισία τῆς φτώχειας του ἔκλεψε ἓνα καρβέλι ψωμί γιά νά θρέψει τὰ 7 παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς του. Αὐτή τήν πράξη τήν πλήρωσε ἀκριβὰ

καθώς καταδικάστηκε για 19 χρόνια στο κάτεργο της Τουλόν. Ἡ φυλακή, ἐπηρέασε τόν ψυχισμό του. Ἐγινε σκληρός καί ἔνωθε μίσος γιά τούς ἀνθρώπους. Ἀπό ἄνθρωπος εἶχε μετατραπεί σέ ἀγρίμι. Μέχρι πού κάποια στιγμή γνώρισε ἕναν ἐπίσκοπο, πολύ καλό ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε ὅλα τά ἀσχημικά πού εἶχε στό σπίτι του –τά ὁποῖα ἀποτελοῦσαν τή μοναδική πολυτέλειά του– γιά νά ἀρχίσει μιὰ νέα ζωή τοῦ ἔδωσε μαζί μ' αὐτά καί μιὰ συμβουλή. Τοῦ εἶπε νά χρησιμοποιήσῃ ὅλα τά χρήματα γιά καλό σκοπό, νά γίνῃ ἕνας καλός καί δίκαιος ἄνθρωπος καί νά μετατρέψῃ τό μίσος σέ ἀγάπη γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Φαίνεται, λοιπόν, μέ μοναδικό τρόπο ἢ μεταστροφή τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη κάτι πού ἀποδεικνύει περίτρανα τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του.

Ἀλλάξε τό ὄνομά του καί μετατράπηκε σέ «κύριος Μαγδαληνής», Δήμαρχος μιᾶς μικρῆς πόλης τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ εὐεργέτησε καί βοήθησε ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ὅλοι μιλοῦσαν γιά τήν καλοσύνη του. Ἐγινε ἄνθρωπος καί αὐτή ἡ ἀνθρωπιά του τόν ὁδήγησε στό νά κάνῃ καλές πράξεις ἀλλά καί ἡ βαθιά, ἀγνή καί ἀληθινή πίστη του στό Θεό. Ἐλεγε: «Ὁ Θεός γνωρίζει κάλλιο ἀπό ἐμᾶς τί μᾶς χρειάζεται». Φαίνεται σέ πολλά σημεῖα ἡ πάλη τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ πού πραγματοποιεῖται μέσα του, μιὰ πάλη πού λαμβάνει χώρα στήν ψυχή τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί ἀπό αὐτόν ἐξαρτᾶται τό τί θά ἐπικρατήσῃ. Πάντως ὁ ἄνθρωπος αὐτός πού ἀδικήθηκε τόσο ἀπό τήν ζωή καί τούς ἀνθρώπους τελικά ἔγινε ἕνας πελώριος ἄγγελος μέ ξεδιπλωμένα φτερά. Γιατί; Γιατί πάλευε μέ τόν ἑαυτό του καί ἔκανε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιά νά τόν ἀλλάξῃ, νά ἀκολουθήσῃ τήν συμβουλή τοῦ Ἐπισκόπου καί νά γίνῃ ἕνας καλός καί δίκαιος ἄνθρωπος γεμᾶτος ἀγάπη. Καί τελικά τά κατάφερε. Ἀλλάξε τόν ἑαυτό του. Ἐνας ἐγκληματίας στά μάτια τῶν ἀνθρώπων γίνεται ἅγιος στά μάτια τοῦ Θεοῦ. Ἐνας ἄνθρωπος πού κρύβεται ἀπό τήν κοινωνία καί ζεῖ στήν ἀπόλυτη μυστικότητα σέ μέρη ὅπου τό σκοτάδι εἶναι βαθύ καί τρομερό, ἔχει τή θέση του σέ ἕνα ἀπό τά πολύ φωτεινά σημεῖα τοῦ Οὐρανοῦ. Τέλος ἐνῶ στήν ἐπίγεια ζωή φαίνεται νά ἔχει ἀδικηθεῖ ἀπό τούς συνανθρώπους του σέ ἀπίστευτα μεγάλο βαθμό, εἶναι βέβαιο ὅτι πρόκειται νά δικαιωθεῖ ἀπό τόν Θεό στήν αἰώνια ζωή.

Ἴσως ἦρθε ὁ καιρός νά κάνουμε καί ἐμεῖς μιὰ ἐνδοσκόπηση, νά καταλάβουμε τά λάθη μας καί νά γίνουμε καλύτεροι. Νά γίνουμε καί ἐμεῖς Γιάννηδες Ἀγιάννηδες. Νά γονατίσουμε μπροστά στό Θεό καί μέ ταπείνωση νά ζητήσουμε συγχώρηση ἀλλά καί δύναμη γιά νά μπορέσουμε νά ἀλλάξουμε. Ὁ νέος χρόνος νά μὴν μᾶς βρεῖ τούς ἴδιους ἀνθρώπους ἀλλά ἔστω καί ἐλάχιστα ἀλλαγμένους.

Χρύσα Μπέτα
Φοιτήτρια

ΤΟ ΗΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΤΗΤΑΣ

Στὴν “Ἐφημερίδα τῶν Συντακτῶν” τῆς 6ης Δεκεμβρίου 2013 (ἀριθμὸς φύλλου 322) δημοσιεύθηκε μιὰ συνέντευξη τοῦ Ἀγγλου συγγραφέα Τζόναθαν Κόου. Ἐκτὸς τῆς συγγραφικῆς του δραστηριότητος ὁ Κόου, ἔχει σπουδάσει Φιλολογία στὸ Trinity College τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ καὶ εἶναι διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γουόρικ, στὸ ὁποῖο ἀσκεῖ ἐπίσης καὶ καθηγητικὴ-διδασκτικὴ δραστηριότητα. Εἶναι συνεργάτης τῆς γνωστῆς Λονδρέζικης ἐφημερίδας “The Guardian”, καθὼς καὶ κριτικὸς κинηματογράφου στὸ περιοδικὸ “New Statesman”.

Ὁ Τζόναθαν Κόου ἄνετα μπορεῖ νὰ κατηγοριοποιηθεῖ στὸ ρεῦμα τοῦ πρωτοποριακοῦ “προοδευτισμοῦ” καὶ μάλιστα στὴν πλέον προκεχωρημένη της ἔκφραση. Στὸ ἔργο του «Τί ὠραῖο πλιάτσικο» ἀσκεῖ σκληρὴ κριτικὴ στὶς ἄρχουσες τάξεις τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀναδεικνύει τίς κοινωνικὲς καὶ πολιτισμικὲς συνθήκες ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνατράφηκε καὶ ἀναδείχθηκε ἡ Μάργκαρετ Θάτσερ. Μάλιστα, δέν χαρίζεται καθόλου στὴν πρώην πρωθυπουργό καὶ σατιρίζει (στὸ ἔργο αὐτό) μιὰ σειρά ἀπὸ καταστάσεις τῆς λεγομένης Θατσερικῆς περιόδου.

Στὴν Ἑλλάδα τονίστηκε κατὰ κόρον ὁ ἀντιθατσερισμὸς τοῦ Κόου, μιᾶς καὶ αὐτὸς “πουλάει”. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν κοσμοσυρροή πού σημειώθηκε ὅταν ἔγινε ἡ παρουσίαση τοῦ πρόσφατου βιβλίου τοῦ Ἀγγλου συγγραφέα “Echo 58” (μέ ἀφορμὴ καὶ τὴν κυκλοφόρησή του στὴν Ἑλλάδα) στὴν Στέγη Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν στὶς ἀρχές τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 2013. Παντοῦ τόνιζαν τὴν αἰχμηρὴ προοδευτικότητα καὶ τὸν ριζοσπαστισμὸ τοῦ Τζόναθαν Κόου, ιδίως δέ πρόβαλλαν τὸν ἀντιθατσερισμὸ του.

Ἐκεῖνο ὅμως πού ἔχει σημασία κατὰ τὴν ταπεινὴ μας γνώμη εἶναι κάτι ἄλλο, στὸ ὁποῖο σχεδόν οὐδεὶς (ἐκ τῶν διαφημιστῶν του) στάθηκε. Εἶναι ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖο ἀναφέρεται στὴν Μάργκαρετ Θάτσερ. Λέει λοιπόν γιὰ τὴν πρώην πρωθυπουργό πού σημάδεψε μέ τὴν πολιτικὴ της τὴν Ἀγγλία: “Ἡ πολιτικὴ της ἀνοίξε τὸν ἀσκό τοῦ Αἰόλου γιὰ τὸν φιλελευθερισμὸ καὶ ἔμμεσα ὁδήγησε στὴν σημερινὴ κρίση. Ὡστόσο, ἀναγνωρίζω ὅτι ἦταν μαχητικὴ σέ θέματα ταξικά. Μισοῦσε τό ὅτι τό Συντηρητικὸ Κόμμα ἦταν τό προπύργιο μιᾶς πολιτικῆς ἐλίτ, ἄνθρωποι μαλθακοί, μέ εὐκόλη ζωὴ, πού σπούδαζαν στὸ Καίμπριτζ καὶ στά καλύτερα πανεπιστήμια καὶ δέν κατανοοῦσαν τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους. Τότε ὑπῆρξε ἄρση τῶν ταξικῶν διαχωριστικῶν γραμμῶν στὴν Ἀγγλία, πράγμα πού δέν συμβαίνει σήμερα”.

Αὐτὰ ἀναφέρει λοιπόν γιὰ τὴν Μάργκαρετ Θάτσερ ὁ Τζόναθαν Κόου. Καὶ ἔχει μεγάλη σημασία ὁ τρόπος πού ἀναφέρεται στὴν πρώην πρωθυπουργό

καί μάλιστα στά θετικά στοιχεία πού τῆς ἀναγνωρίζει, στίς προϋποθέσεις καί στά βαθύτερά της κίνητρα γιά τήν ἄρση τῶν ταξικῶν διαχωρισμῶν.

Τό νά ἀναγνωρίζεις στούς ἀντιπάλους σου, μέ τούς ὁποίους εὗρίσκεσαι σέ μιά πολιτικο-ιδεολογική διαμάχη, τήν ἀγνότητα τῶν κινήτρων, νά τούς προσδίδεις τήν εὐθύτητα τῆς εἰλικρινείας τους καί νά βλέπεις τήν ἀποτελεσματικότητα αὐτῆς τῆς πολιτικῆς, τότε πραγματικά ἡ ἀντιπαλότητά σου αὐτή χαρακτηρίζεται ἀπό ἕνα ἐδραῖο ἦθος καί ἀπό ἕναν βαθύ, βαθύτατο πολιτισμό. Εἶναι ἕνας πολιτισμός, πού δέν σοῦ ἐπιτρέπει νά ἰσοπεδώσεις καί νά ἐκμηδενίσεις μέ ὀξεῖς χαρακτηρισμούς καί μέ μιά βίαιη προφορική (ἢ γραπτή) ἐκφορά τοῦ λόγου σου τήν προσωπικότητα τοῦ ἀντιπάλου σου.

Ἔχουμε τήν αἴσθηση, ὅτι ὁ τρόπος πού συζητᾶμε στήν χώρα μας, ὁ τρόπος ἀκόμη πού συγκρουόμαστε καί ἀφήνουμε νά ἐκτυλίσσονται οἱ διαμάχες μας γιά σοβαρά πνευματικά (ἢ μή) ζητήματα, πόρρω ἀπέχει ἀπό τό πνεῦμα αὐτῆς τῆς τοποθετήσεως τοῦ Τζόναθαν Κόου γιά τήν Μάργκαρετ Θάτσερ. Ἐδῶ καλά κρατεῖ ἡ διάθεση γιά ἐκμηδενισμό καί ἐξαφάνιση τόσο τοῦ ἀντιπάλου, ὅσο καί τῶν θέσεών του. Ἐκεῖνο δέ πού ἀποτελεῖ καίριο στόχο στήν ἀντιπαλότητα, εἶναι ἡ μέ κάθε τρόπο ἀγνόηση τῶν προϋποθέσεων καί κινήτρων τοῦ ἀντιπάλου. Ἐάν βέβαια δέν ἰσχύει ἡ ἀγνόηση ἢ ἡ ἀποσιώπηση τῶν προϋποθέσεων καί τῶν κινήτρων, τότε ἀνασύρεται ἀπό τήν φαρέτρα τῶν σχετικῶν ἐπιχειρημάτων ἡ πάση θυσία ἀμαύρωσή τους. Διότι μέ τήν ἀμαύρωση αὐτή ἐπιτυγχάνεται καί ὁ πλήρης εὐτελισμός (τοῦ ἀντιπάλου) κατὰ τά μέτρα πού εἶναι ἐπιθυμητά. Γνωστές καταστάσεις αὐτές, γνωστές καί οἱ ἀπολήξεις τους καθῶς καί οἱ ἰδιοτελεῖς σκοπιμότητες πού ὑποβάλλουν τό στίγμα τους. Εἶναι σάν σαράκι πού κατατρώνει τήν δύστηνη φυλή μας καί μάλιστα τό φαινόμενο αὐτό τῆς “θηριομαχίας” ἔχει γίνει πάρα πολύ ἔντονο στίς ἡμέρες μας. Πρόκειται γιά ἕνα πάθος «σαρκοβόρο» πού συσκοτίζει τήν λογική, ἀλλά πού εἶναι καί ἀπότοκο τῆς ἀπουσίας λογικῆς. Ἐμποδίζει νά κατανοήσουμε τήν λογική ροή στίς καταστάσεις πού ἐκτυλίσσονται καί παρωθεῖ σέ μίαν ἀπύθμενη ἀγκύλωση τοῦ ἑαυτοῦ στήν μονομερῆ κλειστότητά του. Εἶναι ἕνας ἰδιότυπος «ἔλλογος» αὐτισμός σέ ὅλο του τό μεγαλεῖο.

Συνιστᾷ σοβαρό ἐμπόδιο ἐπίσης στό νά κατανοήσουμε καί νά ἀντιληφθοῦμε καί τήν Ἱστορία μέ ἀντικειμενικό, ἥρεμο καί νηφάλιο τρόπο. Δυστυχῶς κυριαρχεῖ τό τελείως ἀντίθετο. Ἀλωμένοι σέ ἐμπαθεῖς ἀναγνώσεις τῆς Ἱστορίας, μέ προδιαθέσεις γιά τοποθέτηση στό «πῦρ τό ἐξώτερον» καταστάσεων καί προσωπικοτήτων –μέ ἀλαζονική ἐπιπολαιότητα ἔχουμε προαποφασίσει στό δικό μας ἰδιότυπο «δικαστήριο»– πού ἀντιπαθοῦμε, μᾶς εἶναι ἀδύνατον νά σταθοῦμε ἐλλόγως ἔναντι τοῦ παρελθόντος. Ἡ στάση μας αὐτή στοιχειοθετεῖ ὀλοφανῆ ἀδυναμία καί παντελῆ ἀνικανότητα ἔλλογης πρόσληψης τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος. Ἐάν αὐτά ἰσχύουν γιά

τήν σχέση μας μέ τό παρελθόν, τότε μπορούμε νά καταλάβουμε πόσο άνέστιοι καί άπαράσκειοι εΐμαστε γιά νά άντιληφθοΰμε τί γίνεται τώρα, στόν παρόντα χρόνο. Καί αυτό εΐναι σοβαρή πνευματική άσθένεια.

Δέν έχουμε τήν διάθεση, οΰτε τήν πρόθεση νά άσκήσουμε τόν όποιο-δήποτε σχετικισμό στήν σοβαρότητα τοΰ όποιου μεγάλου πνευματικοΰ ή πολιτικοΰ ή κοινωνικοΰ ζητήματος. Αυτό πού άποτελεΐ βασικό μέλημα τοΰ μικροΰ αΰτοΰ σημειώματος, εΐναι ή αναφορά στίς προϋποθέσεις καί στίς μεθόδους σύμφωνα μέ τίς όποιες διαλεγόμεθα ή καί αντιπαρατασόμεθα. Προξενεί δέ άκόμη πιό άλγεινή έντύπωση ή κατάσταση αΰτή, όταν παρατηρεΐται καί εκεί όπου ύπάρχει συμπόρευση ή συστράτευση σέ σοβαρά καί μεγάλα πνευματικά ζητήματα πού άπασχολοΰν τήν κοινωνία μας. Έκει παρουσιάζονται φαινόμενα μιᾶς χωρίς άρχές αντιπαλότητας πού φθάνουν σέ άκραίες καταστάσεις πάρα πολλές φορές. Φερ' εΐπεΐν όταν έχει διατυπωθεΐ ή έκφρασθεΐ μέ σαφή τρόπο μιᾶ σειρά άξιόλογων πνευματικῶν θέσεων καί τοποθετήσεων πού μποροΰν νά συντελέσουν στήν καλή καί έπιτυχή αντιμετώπιση τῆς πραγματικότητας πού βιώνουμε, τότε, ή άγνοεΐται σκόπιμα ή πατρότητα τῶν θέσεων αΰτῶν, ή άποσιωποΰνται παντελῶς. Όταν δέ άρχίζει καί γίνεται κάποιος δημόσιος λόγος γιά τίς θέσεις καί τοποθετήσεις αΰτές, τότε δέν αναφέρεται πουθενά αΰτός ή αΰτοί πού (πρῶτοι) τίς εξέφρασαν καί (πρῶτοι) τίς διατύπωσαν, σάν νά μήν ύπῆρξαν ποτέ. Στήν περίπτωση αΰτή παρουσιάζεται καί τό φαινόμενο τῆς άρπακτικῆς προσοικειώσης καί ιδοποίησης πρός ἴδιον ὄφελος δόξης καί προβολῆς. Άλλά αΰτό εΐναι σαφῶς έμπαθής κατάσταση καί μάλιστα ὀξύτατης μορφῆς. Πλανᾶται δυστυχῶς ή αΐσθηση ὅτι προτάσσεται ἐδῶ τό προτάγμα ὑπό μορφήν τῆς άκόλουθης έρωτήσεως: “Γιατί νά φαίνεται αΰτός ή αΰτοί καί ὄχι ἐγώ ή εμεΐς;”

Φαίνεται πολύ απόμακρος (δυστυχῶς) ὁ τρόπος πού οἱ “Άγιοι Πατέρες τῆς Έκκλησίας μας, διαλέγονταν ή μάχονταν μέ τούς αίρετικούς καί αίρεσιάρχες στό διάβα τῆς πνευματικῆς Ίστορίας. Δέν φοβόντουσαν νά δοΰν σέ ὅλη τους τήν έκταση τίς προϋποθέσεις, τά αρχικά έρωτήματα, τίς θεμελιώδεις θέσεις τῶν αντιπάλων τους. Άκόμη καί τό ένδεχόμενο καλῶν προθέσεων εξέταζαν σέ αΰτούς καί διά τῆς λογικῆς καί διά τῆς εἰς ἄτοπον άπαγωγῆς άποδείκνυαν τό αντίθετο. “Επαιρναν άκόμη ὑπ’ ὄψη τους καί τό ένδεχόμενο νά έννοοΰν (οἱ αίρεσιάρχες-αίρετικοί) καί έκδοχές πού οΰτε κᾶν ἦταν μέσα στά κακόδοξα κείμενά τους. Διά τῆς λογικῆς καί τῆς έδραΐας Θεολογίας τους, άπεδείκνυαν ὅτι κάτι τέτοιο δέν ισχύει. Καί ὅλα αΰτά γιά νά μήν άδικηθοΰν άκόμη καί οἱ αίρετικοί στήν αντιπαλότητα αΰτή. Αυτό τό ἦθος τοΰ “εὖ διαλέγεσθαι” άπουσιάζει σήμερα, αλλά θά έπρεπε νά μᾶς ὀδηγεΐ. Εὐτυχῶς βέβαια πού σημειώνονται φωτεινές ἐξαιρέσεις στόν τομέα αΰτό στόν Έκκλησιαστικό χώρο.

Βασίλης Π. Μακρής
Μεταλλειολόγος

Ἐλεύθεροι κατακτημένοι

Ὁ Κύπριος καλλιτέχνης κ. Ἀλκίνοος Ἰωαννίδης στήν ἱστοσελίδα του www.alkinoos.gr, ἀφήνει τήν καρδιά του νά ξεσπάσῃ μέ τό παρακάτω κείμενό του καί νά διακηρύξῃ τήν ἀντίδρασή του στή καταστροφή πού συντελεῖται παγκοσμίως μέ τόν ἀπηνῆ διωγμό κάθε Ἀξίας, κάθε ἱεροῦ καί ὁσίου, μέ τήν καταπάτηση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας καί μέ τόν θρίαμβο τῆς ἐπιβολῆς τῆς βίας τοῦ “δημοκρατικοῦ” ὀλοκληρωτισμοῦ.

Τό κείμενό του εἶναι συνταρακτικό καί πρέπει νά μᾶς προβληματίσῃ. Νά διερωτηθοῦμε γιά τό τί μᾶς συμβαίνει καί ἔχουμε ἀπομείνει χωρίς ἀντίδραση καί ἀγανάκτηση, συμβιβασμένοι κατά πώς φαίνεται μέ τήν ψυχική κακομοιριά μας. Ὁ καλλιτέχνης δίνει τήν δική του ἐρμηνεία καί στήν πρόσφατη τραγική περιπέτεια τῆς Κύπρου.

«**Α**έν θά πῶ γιά τούς ἄλλους. Λίγο μέ ἐνδιαφέρει ἡ ποιότητα καί ἡ στάση τους σέ τέτοιες στιγμές. Οὔτε καί περίμενα καλύτερη ἀντιμετώπιση. Ὅσο καί νά τούς βρῶ, χαϊδεύω τά αὐτιά τους καί τίποτα δέν ἀλλάζει. Θά πῶ γιά ἐμᾶς, καί συγχωρῆστε με:

Ἔρχεται ἡ μέρα πού ἡ μάσκα τραβιέται βίαια. Ἡ μέρα πού τό ἀληθινό μας πρόσωπο φανερώνεται, θέλουμε-δέν θέλουμε, ἀφτιασίδωτο καί τρομακτικά ἀληθινό. Πρέπει νά τό κοιτάξουμε, εἶναι θέμα ζωῆς καί θανάτου. Πρέπει νά τό ρωτήσουμε, νά μᾶς πεῖ ποιοί εἴμαστε. Γιατί μόνο αὐτό γνωρίζει.

Γυρνᾶμε ἀπότομα, γιά νά ἀντικρίσουμε μία τρύπα στόν καθρέφτη. Ποῦ ἀπουσιάζει τό πρόσωπό μας; Τό ξεχάσαμε σέ μικρά, ταπεινά, ἐγκαταλελειμμένα σπίτια, στή σκόνη χαμηλῶν, πλίνθινων ἐρειπίων, στούς τάφους ἀγράμματων, ἀκατέργαστα σοφῶν παππούδων.

Ἐκεῖ ἀφήσαμε θαμμένες τίς ἀληθινές καλημέρες, τή συγκίνηση τῶν στίχων, τήν ἀλληλεγγύη τῶν ἀνθρώπων κι ὅτι πολύτιμο δέν μετρίεται σέ χρήμα. Ἐκτοτε, προχωρήσαμε στόν «σύγχρονο κόσμο» ἀπρόσωποι, γυμνοί, παλεύοντας νά κρατήσουμε τό νῆμα τῆς ὑπαρξῆς μας ἄκοπο, μέσα σέ ἐποχές δύσκολες, μέσα σέ ἓνα τοπίο πού δέν μᾶς μοιάζει.

Γίναμε ἀρχοντοχωριάτες, ἐπενδύοντας στά χειρότερα χαρακτηριστικά

τῶν δύο συνθετικῶν τῆς λέξης. «Ἐχω γάμο», λέγαμε καί στεκόμασταν καλοντυμένοι σέ γκαζόν ξενοδοχείων, μέ φακελάκια στά χέρια, χωρίς ἀληθινή, ἀπό καρδιάς εὐχή. «Καί οἱ γάμοι μας, τά δροσερά στεφάνια καί τά δάχτυλα, γίνονται αἰνίγματα ἀνεξήγητα γιά τήν ψυχή μας». Οὔτε αἰνίγματα, οὔτε τίποτε. Ὅλα ἀπαντημένα, ὅλα πεζά. Μεγάλα καί ἄδεια. Ἀπομείναμε ἀναίσθητοι μπροστά στό ἱερό, ζώντας ἓνα γυαλιστερό, ἀντιαισθητικό, ἄχαρο, ἀνέραστο, ἀνίερο, ξεδεμένο παρόν. Χωρίς μνήμη, χωρίς ὄνειρο, διαζευγμένοι ἀπό τό εἶναι μας.

Τά καλύτερα παιδιά μας τά πουλήσαμε. Τά ἀφήσαμε νά σπαταλοῦν τή ζωή τους σέ λογιστικά βιβλία, σέ γραφεῖα ἐταιρειῶν, σέ ἄψυχους λογαριασμούς. Τά κάναμε σκλάβους μέ τίτλους διευθυντικοῦ στελέχους. Τά ταῖσαμε χρήματα, τά σπουδάσαμε χρήματα, τά μάθαμε νά σκέφτονται χρήματα, νά ὑπηρετοῦν χρήματα, νά ὀνειρεύονται χρήματα, νά παντρεύονται χρήματα, νά γεννᾶνε χρήματα, νά εἶναι χρήματα. Μιλοῦν ἅπταιστα τά χειρότερα Ἀγγλικά (αὐτά τῆς δουλειᾶς) καί ἄθλια τά καλύτερα Ἑλληνικά (τά Κυπριακά). Ὅταν τά χρήματα λείψουν, ἀπό ποῦ θά κρατηθοῦν;

Ἀντικαταστήσαμε τό γλέντι στήν πλατεία τοῦ χωριοῦ μέ τό σκυλάδικο. Τόν ἔρωτα μέ τό στριπτιζάδικο. Τά ἀναγκαῖα γιά τήν ἐπιβίωση, μέ ἓνα τζίπ γεμάτο ἄχρηστα ψώνια. Τόν ἐλεύθερο χρόνο μέ τήν ὑπερωρία. Κάναμε τό παιγνίδι τῶν παιδιῶν ὑπερπαραγωγή, σέ πάρτι γενεθλίων κατά παραγγελία. Ξεχάσαμε ποιά εἶναι τά βασικά συστατικά τῆς ὑπαρξῆς μας, ὡς ἀτόμων καί ὡς κοινωνίας, ἀντικαθιστώντας τα μέ ὅ,τι μᾶς γυάλισε στή βιτρίνα.

Γίναμε ὅ,τι μᾶς ἔπεισε ὁ διαφημιστής, ἡ τηλεόραση ἢ τό περιοδικό νά γίνουμε. Καταντήσαμε ὁπαδοί ομάδων, φανατικοί, μέ μαχαίρια καί μίσος. Ἐφηβος, προτοῦ σιχαθῶ ὅλες τίς ομάδες ἐξ ἴσου, ἤμουν μέ τήν Ὀμόνοια. Μία μέρα πού ἔπαιζε μέ τό ΑΠΟΕΛ, ἀρρώστησε ὁ τυμπανιστής τῶν ἀντιπάλων. Ἦρθαν στήν ἄλλη κερκίδα καί μοῦ ζήτησαν νά πάω στή δική τους, γιά νά παίξω τό τύμπανο. Πῆγα εὐχαρίστως.

Πέρασε ὁ καιρός, ἀλλάξαμε. Ξεχάσαμε. Χωριστήκαμε σέ κόμματα καί τά ψηφίσαμε τυφλά, διχαστήκαμε μέ τρόπο ἀταίριαστο στήν ἱστορία καί τήν παράδοσή μας. Σέ μία σταλιά τόπο, λέγαμε «οἱ ἄλλοι». Πήραμε τά χειρότερα χαρακτηριστικά τῆς Ἑλλάδας καί τά κάναμε ἀξιώματα.

Νά πάει στό καλό τέτοιος ἐαυτός, νά μήν ξανάρθει. Καθόλου μήν τόν κλάψουμε, καθόλου μή μᾶς λείψει. Στόν ἀγύριστο!

Πέρασαν χρόνια. Τό κορίτσι ἀπό τίς Φιλιππίνες ἔκλαιγε κρυφά στό

κρεβάτι του για τό παιδί καί τή μάνα πού ἄφησε γιά νά σερβίρει καφέ τόν κύριο Πάμπο, πού ἔγινε σέρ, γιά νά σιδερώνει τά ἀκριβά βρακιά τῆς κυρίας Ἀντρούλλας, πού ἔγινε μαντάμ. Ἡ κοπέλα θά γυρίσει φτωχή στό Μπάγκιο Σίτι ἢ στή Μανίλα. Θά ἀγκαλιάσει τή μάνα της, θά φιλήσει τό παιδί της. Ἐμεῖς, πού ἐπιστρέφουμε;

Τί μένει ὅταν ὁ σέρ καί ἡ μάνταμ, ἔκπληκτοι, χάνουν τό αὐτοκίνητο, τήν ὑπηρέτρια, τό λοῦσο καί τό σπίτι τους; Τί κρατιέται ἀναλλοίωτο μέσα στόν χρόνο, κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια πού βουλιάζει; Ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται ἀνεξίτηλα χαραγμένος ὁ βαθύς Χαρακτήρας, πού μᾶς ἐπιτρέπει, ὅταν ὅλα ἀλλάζουν, νά λέμε ἀκόμη «Ἐμεῖς»;

Μποροῦμε σήμερα νά ἀποφασίσουμε ξανά, ὁ καθένας γιά τόν ἑαυτό του καί ὅλοι μαζί, ποιοί εἴμαστε. Τί εἶναι σημαντικό καί τί ὄχι. Τί ἀξίζει νά προσπαθήσουμε μέχρι τέλους. Ποιά λόγια ἀξίζει νά ποῦμε προτοῦ φύγουμε, πῶς ἀξίζει νά σταθοῦμε καί ἀπέναντι σέ τί, προτοῦ πεθάνουμε. Κι αὐτό, μποροῦμε νά τό κάνουμε, ἀκόμη καί νηστικοί, ἄνεργοι καί ἄστεγοι. Ἦταν ὅμως ἀδύνατον νά τό κάνουμε χορτάτοι καί ὑποταγμένοι, μέ ἕναν ἑαυτό-καταναλωτή, ἐξαρτημένο καί εὐχαριστημένο.

Μείναμε σέ σκηνές, στό ὑπαιθρο, γιά χρόνια. Χάσαμε γιά πάντα τά σπίτια, τά χωριά καί τίς ζωές μας. Περιμέναμε κάθε μέρα, γιά χρόνια, ἀγνοούμενους πού δέν γύρισαν. Πιά δεκαετίες, ἀκούγαμε ἀεροπλάνο καί στρέφαμε ἔντρομοι τά μάτια στόν οὐρανό. Χιαστί ταινίες στά παράθυρα, μή σπάσουν ἀπό τόν βομβαρδισμό πού μποροῦσε ἀνά πάσα στιγμή νά ξαναρχίσει. Τά παιδιά πού ἔβγαλαν τό σχολεῖο διαβάζοντας μέ τό κερί στά ἀντίσκηνα, χειμῶνες στή σειρά, βρίζονταν στήν Ἑλλάδα ἀπό τούς Ἑλλαδίτες, γιατί τούς ἔτρωγαν τίς θέσεις στά πανεπιστήμια. Ἡ Μεγάλη Μαμά τίποτα δέν κατάλαβε. Κι ἀκόμη δέν καταλαβαίνει. Γιατί, μπορεῖ ἡ Κύπρος νά εἶναι Ἑλληνική, ὅμως, πόσο λίγο Κυπριακή εἶναι ἡ Ἑλλάδα! Πόσο λίγο Ἑλληνική εἶναι ἡ Ἑλλάδα!

Ἐπιτρέψαμε στούς μικροῦς πολιτικούς ἐνός ἀδύναμου καί ἀπροστάτευτου τόπου, νά συμπεριφέρονται σάν ἄρχοντες αὐτοκρατορίας. Νά ὑπηρετοῦν κόμματα καί τσέπες, σάν νά μήν ὑπάρχει ἀπειλή, κίνδυνος καί γκρεμός, σάν νά εἶναι ἀδύνατον ἀπό τή μία μέρα στήν ἄλλη νά γίνουμε μπουκιά στό στόμα κροκοδείλων. Εἶδαμε τά τρυφερά, ἀγνά χαμόγελα τῶν παιδιῶν τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγώνα νά χρησιμοποιοῦνται ἀπό βάρβαρους, ἀπαίδευτους «πατριῶτες» μέ ξυρισμένα κεφάλια, φαλακροῦς «ἀπ' ἔξω κι ἀπό μέσα». Ζήσαμε τήν ἀδικία, τήν ἀπώλεια, τήν ἐγκατάλειψη.

Τά ξέρουμε όλα, τά είδαμε όλα, τά ζήσαμε όλα. Τώρα θά φοβηθοῦμε;

Όταν κλαίγαμε τό 1974, κλαίγαμε γιά τά σπίτια μας. Σήμερα θά κλάψουμε γιά τίς ἐπαύλεις μας; Τότε, κλαίγαμε γιά τό χωριό μας. Θά κλάψουμε σήμερα γιά τήν Τράπεζα; Τότε, γιά τούς τάφους τῶν γονιῶν μας. Σήμερα γιά τά χρέη μας; Τότε, γιά τίς ζωές μας. Σήμερα γιά τίς δουλειές μας; Δέν νομίζω...

Ἡ κοινωνία μας, αὐτή ἡ διαλυμένη, πιέζοντας ἀσταμάτητα τήν ὅποια ἐπίσημη πολιτική ἡγεσία, ἀλλά καί πέρα ἀπ' αὐτήν, θά ἀναπτύξει μηχανισμούς στήριξης τῶν ἀνέργων, θά φροντίσει τά παιδιά της. Ὅχι ἀπό ἐλεημοσύνη. Ἀπό ἀλληλεγγύη. Καί μέ τή γνώση πώς, ἄν ὁ διπλανός δέ ζεῖ καλά, κανεῖς δέ ζεῖ καλά. Γιατί, ὅ,τι ποτέ μας κράτησε σ' αὐτόν τόν τόπο, ἦταν ἕνας ιδιόμορφος, ποιητικός, παράλογα ὠραῖος κοινωνικός ἰστός, πού αὐτοπροστατεύεται καί πού μᾶς προστατεύει. Αὐτός εἶναι πού ἀνάγκασε τούς βουλευτές νά ποῦν, γιά μία ἔστω στιγμή, «Ὅχι».

Τό «Ὅχι» τῆς Κυπριακῆς Βουλῆς, εἶναι σημαντικότερο ἀπ' ὅ,τι κάποιοι χαιρέκακοι μποροῦν νά ὑποψιαστοῦν. Κι ἄς ἐπιστρέψει ἡ Βουλή ἐκλιπαρώντας τούς Τροϊκανούς, κι ἄς πέσει στά γόνατα, κι ἄς τούς γλύψει τά πόδια, μετά. Κι ἄς χάσουμε περισσότερα. Γιατί, γιά μία στιγμή ἔστω, ἔμοιασε ἡ Δημοκρατία νά ἔχει νόημα, ἕνα νόημα ξεχασμένο ἐδῶ καί δεκαετίες.

Ἔμοιασαν, ἔστω καί γιά μία στιγμή, οἱ ἐκπρόσωποι νά ἐκπροσωποῦν πράγματι. Ἡ στιγμή καταγράφεται καί μένει, δημιουργῶντας προηγούμενο, παρά τήν ὅποια κατάληξη. Καί τό γεγονός πώς τό προηγούμενο δημιουργήθηκε ἀπό μισή μερίδα τόπο, ἀγαπητοί λογικοί λογιστές, τό κάνει ἀκόμη σημαντικότερο. Τίποτα «δικό σας» δέν θά μείνει ποτέ στήν Ἱστορία, νά σηματοδοτεῖ, νά καθορίζει, ἢ ἔστω νά θυμίζει κάτι ὑπαρξιακά σημαντικό. Ἀφῆστε μας νά τό χαροῦμε. Δέν μᾶς προσφέρονται συχνά τέτοιες χαρές.

Αὐτό τό «Ὅχι», φαίνεται νά εἶχε καί χειροπιαστά ἀποτελέσματα: Ἐκτός ἀπό τή δυνατότητα μή φορολόγησης τῶν μικροκαταθετῶν, ἐκτός ἀπό τό χρονικό περιθώριο πού ἔδωσε γιά τή νομοθετική ρύθμιση τοῦ περιορισμοῦ τῶν συναλλαγῶν καί τή δημιουργία Ταμείου Ἀλληλεγγύης, πού μποροῦν νά παίξουν σημαντικά θετικό ρόλο στό μέλλον, ἔδωσε καί τή δυνατότητα, ἔστω σπασμωδικά, ἔστω τήν τελευταία στιγμή, ἔστω μέ ἀπογοητευτικό ἀποτέλεσμα, νά μετρηθοῦν οἱ δυνάμεις καί οἱ «φιλίες», τόσο τῆς Κύπρου, ὅσο καί τῆς Ἑλλάδας.

Βοήθησε νά καθαρίσει τό τοπίο, νά τελειώσουμε μέ ψευδαισθήσεις,

νά καταλάβουμε ξανά τό πόσο μόνοι είμαστε, τό πόση εὐθύνη ἔχουμε. Κι ὅσοι πιστεύουν πὼς μέ ἔνα «Ναί» θά σώζαμε κάτι, τή Λαϊκή Τράπεζα ἢ τήν Κύπρου (ἀλήθεια, πόσο «δική μας» μπορεῖ νά εἶναι μία Τράπεζα;) καί μαζί τίς δουλειές, ἢ τούς κόπους μιᾶς ζωῆς πού τούς ἐμπιστευτήκαμε, νά μὴν ξεχνοῦν πὼς, ὅποιο κομμάτι μας ἔμεινε ἀπροστάτευτο, οὕτως ἢ ἄλλως, καί μέ τά «Ναί» καί μέ τά «Όχι», θά κατασπαραχθεῖ.

Δυστυχῶς, δέν ἦταν δυνατόν νά ὑπάρχει “plan B”. Θά ἦταν ἀδύνατον νά ἔχει ἐκπονηθεῖ ἀπό ἀνθρώπους τῆς γενιᾶς μου καί τῆς προηγούμενης, ἀπό ἀνθρώπους βουτηγμένους στήν κατανάλωση, στό ἐφήμερο, στό συμφέρον, στό νεοπλουτισμό καί στό τίποτε, μία πολιτική πού νά ἔχει βάθος καί σοβαρότητα. Κι ὅμως, αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, χωρίς δικλίδες ἀσφαλείας, χωρίς λογική, εἶπαν ἐνστικτωδῶς “Όχι”. Ἐστω καί γιά μία στιγμή. Ἐνα “Όχι” καταστροφικό καί λυτρωτικό μαζί, πού ἐσεῖς, ἀγαπητοί Ἑλλαδίτες μνημονιακοί, πολιτικοί καί δημοσιογράφοι, μέ πρόσχημα τό καλό μας, δέν θά πείτε ποτέ. Θά προτιμήσετε νά καταστραφοῦμε ἐξ ἴσου, λέγοντας “Ναί”.

Οἱ Κύπριοι προσφυγοποιούμαστε ξανά στήν ἴδια μας τήν πατρίδα. Χάνουμε ξανά τή ζωή ὅπως τή χτίσαμε, ὅπως νομίζουμε πὼς τή διαλέξαμε, ὅπως νομίσαμε πὼς μᾶς ἀνήκει. Καί φοβόμαστε. Εἶναι ἀνθρώπινο. Ὅμως, τί πραγματικά φοβόμαστε; Ὅτι θά πεινάσουμε; Πεινάσαμε καί παλιότερα. Ὅτι θά κρυώσουμε; Κρυώσαμε χρόνια. Ὅτι θά μείνουμε μόνοι; Πάντα μόνοι ἦμασταν. Ὅτι θά πονέσουμε; Ἀπό πόνο ἄλλο τίποτε... Ὅτι θά μᾶς κατακτήσουν; Πάντα κατακτημένοι ὑπῆρξαμε.

Θά τά καταφέρουμε, τό ξέρουμε καλά! Γιατί, τελικά, δέν φοβόμαστε τίποτε. Γιατί, τελικά, τό μόνο πού φοβόμαστε, εἶναι τό ὑποχρεωτικό κοίταγμα στόν καθρέφτη. Τό μόνο πού μᾶς φοβίζει, εἶναι τό μόνο πού πραγματικά ἔχουμε: τό ἀληθινό μας πρόσωπο. Ἄς τό ξεθάψουμε, ἄς τό θυμηθοῦμε, ἄς τό κοιτάξουμε. Ἐνῶ ὅλοι, φίλοι καί ἐχθροί, μᾶς ἀγριοκοιτάζουν, ἐνῶ ἡ μάσκα μας πέφτει νεκρή, αὐτό θά μᾶς χαμογελάσει.»

Ἀλκίνοος Ἰωαννίδης

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΚΑΛΕΝΔΕΣ;

Στή Ρωμαϊκή εποχή, στήν ἑναρξη κάθε μήνα, ὁ Ποντίφηκας καλοῦσε ἐπίσημα ἀπό τό Καπιτώλιο τή νέα σελήνη νά ἔρθη, λέγοντας τή φράση: “Calo junno novelia”. Ἔτσι, οἱ ἀρχές τῶν μηνῶν ὀνομάστηκαν καλένδες. Σημειωτέον ὅτι οἱ Ἕλληνες –πού δέν εἶχαν Ποντίφηκα νά καλεῖ τή νέα σελήνη– ἀντί γιά καλένδες εἶχαν νουμηνίες, δηλ. ἀπλᾶ νέο μήνα. Ἀπό ἐκεῖ προέρχεται καί ἡ φράση πού λέμε μέχρι σήμερα: παρέπεμψε τό θέμα “εἰς τὰς καλένδας”. Οἱ Ρωμαῖοι χρησιμοποιοῦσαν αὐτή τή φράση γιά χρέη, λέγοντας “εἰς τὰς ἑλληνικάς καλένδας ἔξοφλεῖν” (“ad gracas calendasolvere”) ἐννοώντας, δηλαδή, ποτέ, ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες δέν εἶχαν καλένδες.

Μετά τήν ἱδρυση τῆς Νέας Ρώμης καί τήν ἐξέλιξη τῆς ἀνατολικῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας σέ χριστιανικό κράτος, Καλένδες, ὀνομάστηκαν οἱ ἐορτές τῆς πρώτης Ἰανουαρίου οἱ ὁποῖες κράτησαν ὅλα τά “ἐθνικά” (εἰδωλολατρικά) στοιχεῖα τους. Ἐνώθηκαν μάλιστα μέ τά Βρουμάλια, τή γιορτή δηλαδή τῶν πιστῶν τοῦ Μίθρα, τοῦ θεοῦ–ἡλίου, τοῦ ὁποῖου τά γενέθλια γιόρταζαν στίς 25 Δεκεμβρίου, δηλώνοντας ὅτι ὁ θεός–ἡλῖος θά νικήσῃ ἀκόμη καί τό βαθύ σκοτάδι τῆς μεγαλύτερης νύχτας τοῦ χρόνου καί θά ξαναφέρει στούς ἀνθρώπους τό φῶς.

Ἀκόμη καί ἡ χριστιανική κοινωμία τῆς ἀνατολικῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας δέν μπόρεσε νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά βαθειά ριζωμένα παγανιστικά ἔθιμα, παρ’ ὅλο πού ἡ Ἐκκλησία, πολύ σοφά ἀντικατέστησε τά “γενέθλια” τοῦ ψεύτικου θεοῦ, μέ τή Γέννηση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ–Λόγου. Ἔτσι, ἡ ΣΤ’ Οἰκουμενική Σύνοδος, τό 622, ἀναγκάστηκε στόν 62^ο Κανόνα της, νά καταδικάσῃ αὐτά τά ἔθιμα: «Τὰς οὕτω καλουμένας Καλάνδας καί τά λεγόμενα Βοτά καί τά καλούμενα Βρουμάλια καί τήν ἐν πρώτῃ Μαρτίου (τά Ῥωμαϊκά ματρονάλια) ἐπιτελουμένην πανήγυριν, καθάπαξ ἐκ τῆς τῶν πιστῶν πολιτείας περιαιρεθῆναι βουλόμεθα».

Γιατί, ἄραγε, τό ἔκανε αὐτό ἡ Ἐκκλησία; Γιατί δέν θέλει νά χαίρονται οἱ ἄνθρωποι; Δέν θέλει νά γιορτάζουν; Δέν θέλει νά ἀνταλλάσσουν δῶρα καί ἐπισκέψεις –ἀπό τότε ὑπῆρχε αὐτή ἡ “καταναλωτική” συνήθεια, δέν εἶναι σύγχρονη ἀποκλειστικότητα– καί νά τραγουδοῦν καί νά χορεύουν καί νά ἀλληλοθαυμάζονται, νά ἀλληλογοητεύονται καί νά ἐρωτεύονται; Γιατί –ἐπιτέλους πιά!– ἡ Ἐκκλησία δέν ἀφήνει ἡσυχους τοὺς ἀνθρώπους νά διασκεδάσουν καί νά χαροῦν, ἀλλά πρέπει νά ἀνακατεύεται σ’ ὅλες

τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τους, ἀκόμα καί τίς πιά ἰδιαίτερες καί τίς πιά ξεκούραστες;

Ἄν σέ ἄλλες ἐποχές ἡ ἀπάντηση σ' αὐτούς τούς “λογισμούς” ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ἦταν δύσκολο νά δοθεῖ, στή δική μας ἐποχή, ἡ δικαίωση τῶν προειδοποιήσεων καί τῶν ἀπαγορεύσεων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, νομίζω, πανηγυρικά κραυγαλέα.

Οἱ εἰδωλολάτρες καί στίς γιορτές τους καί στή λατρεία τους ἔδειχναν τό ἦθος τους καί ταυτόχρονα, διαμόρφωναν τό ἦθος τους. Οἱ ψεύτικοι θεοί, ἔφεραν τήν ἀνθρωπότητα –καί τούς φιλοσόφους καί τούς ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους τό ἴδιο– σέ ἀδιέξοδο καί δυστυχία. Ἡ χρονική περίοδος πού εἶναι γνωστή σάν “τέλος τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας”, μέχρι δηλαδή νά σταθεροποιηθεῖ σάν κοσμοκράτορας ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἦταν μιά ἐποχή, πού οἱ ζωές τῶν ἀνθρώπων ἦταν βουτηγμένες στό φόβο, τήν καθημερινή βαναυσότητα καί βία, τήν καταπάτηση τῶν νόμων καί ἀπό τίς “παράνομες” συμμορίες, ἀλλά καί ἀπό τούς “δυνατούς” πού θεωροῦσαν τόν ἑαυτό τους πάνω ἀπό τούς νόμους καί τίς ἐξουσίες. Οἱ παραδοσιακές ρωμαϊκές ἀρετές εἶχαν χαθεῖ. Οἱ οἰκογένειες ἦταν διαλυμένες. Τά αἰσθήματα εἶχαν παγώσει. Τό κέρδος, ὁ ὑπολογισμός ἡ ἀπάτη, τό ψέμμα καί ἡ προδοσία κάλυπταν ὅλες τίς σχέσεις καί ὅλες τίς κοινωνικές τάξεις.

Καί ἡ κουρασμένη καί ἀπελπισμένη ἀνθρωπότητα στράφηκε στήν νέα θρησκεία γιά νά βρεῖ τή λύτρωση καί τή χαρά. Ἔτοι ἡ Ἐκκλησία πάσχισε –καί πασχίζει– νά δείξει στοὺς ἀνθρώπους τό νέο ἦθος, τή νέα ζωή, πού θά τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπ' τήν κατάθλιψη καί τήν ἀπόγνωση τῆς παλιᾶς τους ζωῆς. Καί οἱ κανόνες καί τά “μή”, αὐτό τό νόημα εἶχαν καί ἔχουν. Νά ποῦν στοὺς ἀνθρώπους: θέλετε νά διώξετε τό βάρος καί τήν ἀπελπισία καί τῆς προσωπικῆς καί τῆς κοινωνικῆς ζωῆς σας; Νά πῶς θά φύγει.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, ἀντί νά δοῦν μέ εὐγνωμοσύνη αὐτά τά μαθήματα τῆς Ἐκκλησίας, ἄρχισαν τά “παζάρια” καί τίς “ἐκπτώσεις”. Καλή ἡ νέα ζωή, ἀλλά νά κρατήσουμε καί “κάτι τίς” ἀπ' τήν παλιά;

Καί παζαρεύοντας, νοσταλγώντας λίγο- λίγο μικρά κομματάκια ἀπό τό παγανιστικό ἦθος καί προσπαθώντας νά πείσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅτι ἡ προσοχή πού μᾶς συνιστᾷ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὑπερβολική καί ἀναχρονιστική, φτάσαμε στίς μέρες μας. Ὁ κύκλος γύρισε καί πάλι στίς εἰδωλολατρικές γιορτές, τά πανηγύρια, τόν καταναλωτισμό καί τά ὄργια, ἀλλά σέ πολύ μεγαλύτερη κλίμακα αὐτή τή φορά, ἀφοῦ ἡ ἀνθρωπότητα “ῥώριμασε” σέ ἐφευρετικότητα καί δικαιολογίες.

Καί τό ἦθος μας, διαμορφώθηκε καί πάλι, παγανιστικό. Ἡ “χαρά”

μας ἑξαλλη, ἡ θλίψη ἄγρια, ἡ βία καί ἡ βαναυσότητα καθημερινή, τό ψέμμα καί ἡ ἀπάτη τόσο φυσικά, ὅσο ἡ ἀναπνοή μας. Κι ἐνῶ καυχόμαστε γιά τή «φωτισμένη» καί «ἐλεύθερη» ἐποχή μας, γιά τήν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης καί γιά τήν ἰσότητα τῶν πολιτῶν τῶν κοινωνιῶν μας, ὅ,τι βλέπει καί ἀκούει κανεῖς εἶναι πόλεμοι, δυστυχία, θάνατοι, ἀγριότητα. Ἀλλά καί στίς «προοδευμένες» κοινωνίες –μέσα στίς ὁποῖες κατατάσσεται καί ἡ δική μας– ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει πόλεμος καί πού οἱ νόμοι περιφρουροῦν –ὑποτίθεται– μέ κάθε λεπτομέρεια τήν ἀσφάλεια καί τήν περιουσία καί τήν ἐλευθερία καί τά προσωπικά δεδομένα τῶν πολιτῶν, μήπως τό ἥθος εἶναι καλύτερο; Δέν ὑπάρχει ἐγκληματικότητα; Δέν ὑπάρχει ἐξαπάτηση, ἀρπαχτικότητα, φθόνος, συκοφαντία, ἀπιστία; Σέ τί ἐπίπεδο εἶναι οἱ προσωπικές καί οἱ οἰκογενειακές σχέσεις, ἀκόμα καί στόν τόπο μας, πού φημιζόταν γιά τούς ἀνοιχτόκαρδους καί φιλόξενους ἀνθρώπους του; Οἱ δεσμοί ἔσπασαν. Οὔτε οἰκογένειες, οὔτε φιλίες, οὔτε καλωσύνη, οὔτε αὐταπάρνηση. Μία ἀνθρωπότητα θηρίων, πού ὁ πῖο δυνατός, τρώει τόν πῖο ἀδύνατο.

Εἴμαστε εὐχαριστημένοι τώρα; Τώρα πού ἀγνοήσαμε τήν Ἐκκλησία καί τά ἐνοχλητικά της “μή”, γίναμε καλύτεροι; Πῖο χαρούμενοι; Λύσαμε τά προβλήματά μας;

Ἄς τό σκεφτοῦμε αὐτό τό χρόνο πού ἀρχίζει. Κι ἂν εἴμαστε εὐχαριστημένοι, ἄς συνεχίσουμε τό ταξίδι μέ τά πανιά ἀνοιχτά. Ἄν δέν εἴμαστε, ἄς παραδεχτοῦμε ὅτι “πῆραμε τή ζωή μας λάθος” κι ἄς τήν ἀλλάξουμε.

ninetta1.blogspot.com

Νινέττα Βολουδάκη

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΑΙΜΟΔΟΤΕΣ!

Γιά τήν Τράπεζα αἵματος τῆς Ἑνορίας μας

Πανενοριακό Προσκλητήριο γιά τήν πρώτη αἰμοδοσία τῆς χρονιάς

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014, μετά τήν Θ. Λειτουργία.

Δώσε αἷμα

Σώσε μιά ζωή

Ὅσοι ἔχουμε συγκατάθεση τοῦ γιατροῦ μας, δηλαδή ἂν ἡ ὑγεία μας τό ἐπιτρέπει, πρέπει νά δώσουμε τό παρόν. Μᾶς χρειάζονται οἱ ἀσθενεῖς συνάνθρωποί μας καί ἰδιαίτερως τά παιδιά μέ μεσογειακή ἀναιμία.

Μέσω Γιόγκα

ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ!

Μιά πρωτοφανής δράση λαμβάνει χώρα στην Πρωτεύουσά μας τα δύο τελευταία χρόνια. Έξ αιτίας της αδιαφορίας μας, κάποιος, όνόματι Χρήστος Ανανιάδης, διοργανώνει, ανεξέλεγκτα, μαθήματα (δωρεάν;) γιόγκα στis πιο ώραϊες περιοχές της Αθήνας, αρχής γενομένης από τον Ίερό Βράχο της Ακροπόλεως*.

Ο ίδιος θέλει νά πιστέψουμε ότι ή ιδέα του «προέκυψε όταν είδε 5-6 ηλικιωμένους νά κάνουν ται τσί σέ ένα πάρκο μέσα στην παγωνιά». Η αλήθεια όμως είναι ότι πρόκειται για Ίνδουϊστή, ό όποιος κάνει προσηλυτισμό, παρασύρωντας Όρθόδοξο πληθυσμό στον έμπρακτο Ίνδουϊσμό χωρίς νά αποκαλύπτει στους ανυποψίαστους τίς αληθινές προθέσεις του.

* iefimerida.gr [#ixzz2ii83V9Rf](http://www.iefimerida.gr/node/127049)

Έτσι δημιούργησε την **yogastalsos** και μαζί με την Ίνδουϊστρια κ. Τίνα Ζυμαράκη και άλλους μνημένους στον Ίνδουϊσμό, οργανώνουν από κοινού όμαδικές δράσεις στην πόλη μας.

Κάποια από τις Κυριακές που πέρασαν, η ομάδα κατευθύνθηκε

στόν Ἱερό Βράχο τῆς Πνύκας, ὅπου δεκάδες ἄνθρωποι ἔκαναν γιόγκα μέ τό βλέμμα στραμμένο στόν Παρθενῶνα!

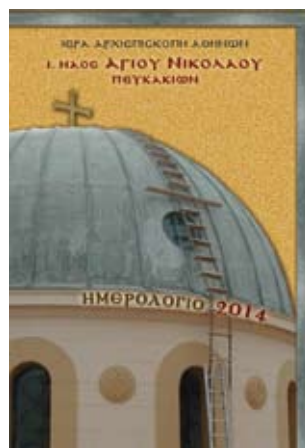
Θερμά “συγχαρητήρια”(!) σέ ὅλους μας, κληρικούς καί λαϊκούς, πού δέν “παίρνουμε εἶδηση” γιά τό τί γίνεται “κάτω ἀπό τήν μύτη μας” καί ἀφήνουμε ἀνεξέλεγκτους αἰρετικούς καί ἀλλοθρήσκους νά “ἀλωνίζουν”, χωρίς νά συναντοῦν καμμιά ἀντίσταση ἐκ μέρους μας!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ

Κυκλοφορήθηκε τό νέο Ἡμερολόγιο τοῦ Ναοῦ μας, πού φέτος θελήσαμε νά τό τυπώσουμε ἐξ ὁλοκλήρου, ὄχι γιά νά προσθέσουμε ἄλλο ἓνα στά τόσα πολλά πού κυκλοφοροῦν, ἀλλά ἀφ’ ἐνός μέν γιά νά προβάλλουμε ἓνα σπουδαῖο προσευχητικό ἔργο τοῦ Διδασκάλου τοῦ Γένους καί τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, «Εὐχαί κατ’ Ἀλφάβητον», καί, ἀφ’ ἑτέρου, γιά νά παραθέσουμε τίς Νηστείες καί τίς Καταλύσεις τῶν Νηστειῶν, ὅπως μᾶς τίς παρέδωσε ἡ Ἐκκλησία μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, μέσω τῶν αὐθεντικῶν συγχρόνων ἀγίων Γερόντων.

ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

Οδηγούμενοι από πρωτοφανή αστέρα “**μάγοι από ανατολῶν**” φθάνουν στά Ἱεροσόλυμα καί ζητοῦν πληροφορίες: “**ποῦ ἐστίν ὁ τεχθεὶς βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων;**”. Ἡ εἶδηση φθάνει καί στόν βασιλέα Ἡρώδη. Ἡ ἐξουσία ἔχει παντοῦ μάτια καί αὐτιά, γιατί νιώθει ἀνασφάλεια καί ἐπιθυμεῖ νά διατηρεῖται σταθερά καί μόνιμα, εἰ δυνατόν αἰωνίως. “**Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεύς ἐταράχθη ...**”. Φοβήθηκε μή χάσει τόν θρόνο, τήν νομή τῆς ἐξουσίας: ἀπολαύσεις, πλούτη, δόξα, δύναμη. Ἐνα νήπιο ἀπειλή γιά τόν πνευματικά μικρό Ἡρώδη. Ποῦ νά ξέρει, πῶς νά καταλάβει ὁ δύστυχος ὅτι ὁ Χριστός πού γεννήθηκε στή Βηθλεέμ, ὅπως τόν ἐπληροφόρησαν οἱ “**ἀρχιερεῖς καί γραμματεῖς τοῦ λαοῦ**” (Ματθ. Β’), δέν ἦλθε νά διεκδικήσει κοσμική ἐξουσία, δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπό τόν θρόνο τῆς Ἰουδαίας, μίας μικρῆς ἐπαρχίας τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Δέν θά τόν ἤθελε ἀκόμη κι ἂν ἦταν θρόνος πλανητάρχῃ. Ὁ Χριστός ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι ἄλλου εἴδους βασιλέας. Καί ἡ βασιλεία Του εἶναι ἄλλης τάξεως, πνευματική.

Γιά νά ἐξασφαλιστεῖ πρέπει νά: ἐξουδετερώσει τήν ἀπειλή, θά ἐξοντώσει τόν μελλοντικό ἀντίπαλο. Τώρα πού εἶναι νήπιο, χωρίς ὁπαδούς, χωρίς στρατό. Ἐξακριβώνει ἀπό τούς μάγους τήν ἡλικία τοῦ Παιδιοῦ καί ζητᾷ τήν συνεργασία τους γιά τόν ἐντοπισμό του. Ἐπειδή ὁμως “**ἐνεπαίχθη ὑπό τῶν μάγων**” καί “**ἐθυμώθη λίαν**”, ἔστειλε στρατιῶτες καί ἔσφαξαν ὅλα τα νήπια “ἀπό διετοῦς καί κατωτέρω” στήν Βηθλεέμ καί τήν περιοχή της. Ἔτσι σιγουρεύτηκε ὅτι δέν θά τοῦ ἔπαιρνε τόν θρόνο “ὁ τεχθεὶς βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων”.

Πολλούς αἰῶνες πρὶν, κάποιοι ἄλλοι ἰσχυροί, οἱ Ἀτρεΐδες, μεθυσμένοι ἀπό τήν νίκη τους, τήν ἄλωση τῆς Τροίας, θέλουν νά ὀριστικοποιήσουν τήν καταστροφή της. Νά μήν ξαναὑπάρξει αὐτή ἡ πόλη-κράτος. Γιατί καί στό παρελθόν οἱ Ἀχαιοί τήν εἶχαν καταστρέψει ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ Ἡρακλῆ καί τοῦ Τελαμῶνα καί ἀναδημιουργήθηκε. Τώρα ἔχουν ἐξοντώσει ὅλους τους ἄρρενες, οἱ γυναῖκες θά μεταφερθοῦν σκλάβες στήν Ἑλλάδα, ἡ πόλη θά πυρποληθεῖ πρὶν ἀποπλεύσουν. Μένει ἓνα νήπιο. Αὐτό φοβοῦνται μήπως ἀναδημιουργήσει τήν Τροία. Εἶναι ὁ Ἀστυάνακτος, γιός τοῦ Ἑκτορα. Μέ συμβουλή τοῦ Ὀδυσσεά ἀρπάζουν τό νήπιο ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του Ἀνδρομάχης καί τό γκρεμίζουν ἀπό τά τείχη τῆς Τροίας (βλ. τραγωδία Εὐριπίδη “Τρωάδες”).

Κατά τήν πολιορκία τῆς Τροίας ἀπό τούς Ἀχαιοὺς οἱ βασιλεῖς τῆς Πριάμος καί Ἑκάβη ἐμπιστεύτηκαν τόν μικρότερο γιό τους Πολυδῶρο μέ πολύ χρυσό στόν βασιλέα τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου Πολυμήστορα γιά νά τόν προστατεύσουν ἀπό τούς κινδύνους τοῦ πολέμου. Μετά τήν Ἄλωση τῆς Τροίας ὁ Πολυμήστορας, γιά νά πάρει τούς θησαυροὺς τοῦ παιδιοῦ, ἐσκότωσε τόν Πολυδῶρο καί πέταξε τό σῶμα του στή θάλασσα.

Ἡ Ἑκάβη, πού εἶχε αἰχμαλωτιστεῖ μαζί μέ ἄλλες Τρωαδίτισσες, στέλνει μία συμπατριώτισά της στή θάλασσα νά φέρει νερό γιά νά λούσει τό σῶμα τῆς κόρης τῆς Πολυξένης πού οἱ Ἀχαιοὶ εἶχαν σφάζει στόν τάφο τοῦ Ἀχιλλέα. Ἐπιστρέφει ἡ Τρωαδίτισσα: μέ θρήνους φέρνοντας τό πτώμα τοῦ Πολυδώρου πού βρῆκε στήν ἀκρογιαλιά. Ἡ Ἑκάβη καταλαβαίνει ποιός τόν ἔχει σκοτώσει, θρηγώντας πάνω στό σῶμα τοῦ γιοῦ της ἀποφασίζει νά τιμωρήσει τόν Πολυμήστορα. Τόν προσκαλεῖ νά ἔλθει νά τήν συναντήσει μέ τά δύο παιδιά του. Ὑποκρινόμενος ὅτι τιμᾷ τήν φιλία του μέ τόν Πρίαμο, ὁ Πολυμήστορας ἔρχεται μέ προσποιητό σπαραγμό ψυχῆς καί κλάματα. Τήν βεβαιώνει ὅτι ὁ γιός της Πολυδῶρος ζεῖ εὐτυχισμένος κοντά του. Ἡ ὑποκρισία καί ἀνελικρινεία του, ὅπως τοῦ Ἡρώδη, στό ἔπακρο. Ἡ Ἑκάβη δέν χάνει τήν ψυχραιμία της. Ὁ Πολυμήστορας τά δύο παιδιά του καί ἡ Ἑκάβη μπαίνουν σέ μιά ἀπό τίς σκηνές ὅπου μένουν οἱ αἰχμάλωτες Τρωαδίτισσες. Ἐνα ἄγριο οὐρλιαχτό ἀκούεται. Οἱ Τρωαδίτισσες τυφλώνουν τόν Πολυμήστορα καί σκοτώνουν τά παιδιά του. (βλ. “Ἑκάβη” Εὐριπίδη).

Ὁ στρατηγός Μάκβεθ, στήν ὁμώνυμη τραγωδία τοῦ Σαίξπηρ, ἀνέβηκε στόν θρόνο τῆς Σκωτίας δολοφονώντας τόν βασιλέα Ντάνκαν ὅταν τόν φιλοξenoῦσε στόν πύργο του. Ὁργανά του δολοφονοῦν τόν στρατηγό Μπάνκο γιά νά ματαιώσει τήν ἐπαλήθευση τῆς προφητείας τῶν μαγισσῶν σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὁ Μπάνκο θά γινόταν γενάρχης βασιλέων τῆς χώρας. Ἐνας ἀπό τούς εὐγενεῖς πού δέν ὑποτάχθηκαν ἦταν καί ὁ Μακντάφ. Αἰσθανόμενος ἀνασφαλῆς, ὁ Μάκβεθ καταφεύγει στίς μάγισσες: Τόν προειδοποιοῦν: “... φυλάξου ἀπό τόν Μακντάφ”. Ὁργανά του αἰφνιδιάζουν τόν πύργο τοῦ Μακντάφ, ἀλλά δέν τόν βρίσκουν γιατί ἔχει καταφύγει στήν αὐλή τῆς Ἀγγλίας γιά νά προετοιμάσει τήν τιμωρία τοῦ αἰμοσταγοῦς τυράννου τῆς πατρίδας του. Οἱ φονιάδες ὄργανά του σκοτώνουν τήν γυναῖκα, τά παιδιά καί τούς ὑπηρέτες του.

Ὁ κακοῦργος δέν μένει ἀτιμώρητος. Στρατός ἀπό τήν Ἀγγλία μέ ἐπικεφαλῆς τόν γιό τοῦ δολοφονημένου Ντάνκαν καί Σκωτσέζοι ἀντιστασιακοί τόν κατανικοῦν. Σκοτώνεται ἀπό τόν Μακντάφ σέ μονομαχία.

Ὁ βασιλέας τῆς Ἀγγλίας Ἰωάννης (1199-1216), ἀδελφός τοῦ Ριχάρδου Λεοντόκαρδου, ἔχει σφετεριστεῖ τὰ δικαιώματα στὸν Ἀγγλικὸ θρόνο τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἀρθούρου. Ἀναθέτει στὸν ἔμπιστό του Χοῦμπερτ νὰ τυφλώσει τὸν μικρὸ Ἀρθούρο. Διεξάγεται ἓνας συγκλονιστικὸς διάλογος ἀνάμεσα στὸ παιδί καὶ στὸν πληρωμένο κακοῦργο πού συγκινεῖται, μαλακώνει ἡ καρδιά του καὶ τελικὰ δὲν ἐκτελεῖ τὴν ἐντολὴ τοῦ βασιλέα Ἰωάννη. Σέ εὐγενεῖς αὐλικούς ὁ Ἰωάννης λέει ὅτι “ἀπόψε πέθανε ὁ Ἀρθούρος”. Εἶχε διαδοθεῖ ὅτι ἦταν ἄρρωστος. Ὁ Ἀρθούρος ἐμφανίζεται ἐπάνω στὰ ψηλὰ τεῖχη τοῦ πύργου ὅπου κρατεῖται “γιά τὴν ἀσφάλειά του” καὶ πηδάει κάτω. Πεθαίνει ἀρθρώνοντας τὰ ἀκόλουθα λόγια: “Ὠϊμέ, τό θεῖο μου πνεῦμα εἶναι σ’ αὐτές τίς πέτρες. Θεέ, παρ’ τὴν ψυχὴ μου, κι ἐσύ Ἀγγλία φύλαξε τὰ κόκκαλά μου”.

Ποιό τό τέλος τοῦ Ἰωάννη; Τὸν δηλητηρίασαν στὸ μοναστήρι τοῦ Σουΐνστέτ. Πρὶν παραδώσει τό πνεῦμα του, λέει πρὸς τοὺς αὐλικούς πού παρίστανται: “Μέσα μου εἶναι κόλαση καὶ τό φαρμάκι, δαίμονας κλεισμένος μέσα μου, νὰ τυραννάει τό κολασμένο ἀνέκλητα αἷμα μου”. (βλ. “Βασιλιάς Ἰωάννης” τοῦ Σαίξπηρ).

Γνήσιος ἐκφραστής τοῦ Μακιαβελισμοῦ, ὑποκριτής, κυνικός, πανοῦργος, ἀδίστακτος, ἀσυνείδητος ὁ βασιλέας Ριχάρδος Γ΄ τῆς Ἀγγλίας (1483-1485) ἔγραψε τὸν ἐπίλογο τοῦ Πολέμου τῶν Δύο Ρόδων. Πρὶν ἀνέβει στὸ θρόνο θανάτωσε τὸν βασιλέα Ἑρρίκο Στ΄ στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου (1471). Τὸν δοῦκα Κλάρενς ἐπίσης στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου. Φυλακίζει στὸν Πύργο τὸν νόμιμο διάδοχο τοῦ Ἐδουάρδου Δ΄ Ἐδουάρδο Ε΄, 13 χρόνων καὶ τὸν ἀδελφὸ του Ριχάρδο. Μὲ ἐντολὴ του τὰ δύο παιδιά, ἀνεψιοί του, θανατώνονται καὶ αὐτὸς ἀνέρχεται στὸ θρόνο. Ἐκτός ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα αὐτά, ὁ Ριχάρδος εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τῶν συγγενῶν τῆς βασιλίσσας, τοῦ λόρδου Χάστιγξ, τῶν εὐγενῶν Ρίβερς, Γκρέϋ καὶ Βόαν καὶ τοῦ δικοῦ του συνεργάτη δοῦκα Μπάκιγχαμ.

Πρὶν ἀπὸ τό ἄδοξο τέλος του στὴ μάχη τοῦ Μπόσουορθ (1485), τὰ φαντάσματα τῶν θυμάτων τοῦ κάνουν ἐφιαλτικὸ τὸν ὕπνο του. Ὁ στρατός του νικεῖται ἀπὸ τό στρατὸ τοῦ Ρίτςμοντ καὶ ὁ ἴδιος φονεύεται σέ μονομαχία ἀπὸ τὸν Ρίτςμοντ (βλ. “Βασιλιάς Ριχάρδος Γ΄” τοῦ Σαίξπηρ).

Νίκος Τσιρώνης

Ἡ θεολογική συμβολή τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας

Στίς 25 Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας θά ἐορτάσει τήν μνήμη ἑνός μεγάλου Πατέρα καί οἰκουμενικοῦ διδασκάλου Της, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ὁ μέγας αὐτός Τριαδικός Θεολόγος καί Ἱεράρχης γεννήθηκε στήν Ἀριανζό, ἕνα μικρό χωριό τῆς Καππαδοκίας κοντά στή κωμόπολη Ναζιανζό, τό 329 μ.Χ. Ἦδη, ἀπό τήν παιδική του ἡλικία φανέρωσε τά σπάνια χαρίσματά του. Τό γεγονός αὐτό σέ συνδυασμό μέ τήν εὐπορή οἰκονομική κατάσταση τῶν γονέων του τόν βοήθησε νά σπουδάσει στά καλύτερα σχολεῖα καί πανεπιστήμια τῆς ἐποχῆς του καί νά ἀποκτήσει εὐρύτατη κλασική καί θεολογική μόρφωση.

Μετά τήν ὁλοκλήρωση τῶν σπουδῶν τοῦ ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ἐπέστρεψε στήν πατρίδα του, βαπτίστηκε Χριστιανός, καί στή συνέχεια μετέβη στό ἀσκητήριο τοῦ φίλου καί συμμαθητοῦ του, Μεγάλου Βασιλείου, στόν Πόντο γιά περισσότερη ἄσκηση στή πνευματική ζωή. Μετά ὅμως ἀπό τίς θερμές παρακλήσεις τῆς οἰκογενείας του, γυρίζει πίσω καί κατατάσσεται στίς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Στά τέλη τοῦ 361, ἄν καί χειροτονεῖται πρεσβύτερος, ξαναφεύγει πάλι στήν ἔρημο, προκειμένου νά προσευχηθεῖ καί νά δυναμώσει πνευματικά, γιά νά ἀνταποκριθεῖ στίς ὑποχρεώσεις καί στό δύσκολο ἔργο τοῦ κληρικοῦ.

Ὅταν πλέον ἐπιστρέφει, ὥριμος πιά, ὑπηρετεῖ τό λαό ὡς ἱερέας καί ἀπό τό 372 ὡς ἐπίσκοπος τῆς ἁσκητικῆς κωμόπολης τῶν Σασίμων, βοηθώντας τούς φτωχοῦς, τούς ἀρρώστους καί τούς ἐμπερίστατους συνανθρώπους του. Μετά τό θάνατο τοῦ πατέρα του, τό 374, ἐπωμίστηκε πρόσκαιρα τήν εὐθύνη ὅλης τῆς ἐπισκοπῆς. Ὅταν ὅμως διαπίστωσε ὅτι οἱ συμπατριῶτες του δέν φρόντιζαν νά ἐκλεγεῖ νέος ἐπίσκοπος, ἔφυγε γιά τήν Σελεύκεια, ὅπου ἐγκαταστάθηκε γιά τέσσερα χρόνια στό ναό τῆς Ἁγ. Θέκλας, πραγματοποιώντας τό ὄνειρό του γιά μοναστική ζωή, νηπτικό βίο, ἡσυχία καί θεωρία.

Στά τέλη τοῦ 378 ὑπέκυψε στίς παρακλήσεις τῶν Ὁρθοδόξων καί μετέβη στήν Κωνσταντινούπολη στό ναῖσκο τῆς Ἀναστάσεως (ἡ ἁγίας Ἀναστασίας), ὅπου ἐκφώνησε τούς περίφημους πέντε Θεολογικούς Λόγους γιά τή Θεότητα τοῦ «Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ», συμβάλλοντας καθοριστικά στή στήριξη τῶν Ὁρθοδόξων καί στήν Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδοξίας, σέ μία περίοδο ὅπου ὁ ἀρειανισμός κυριαρχοῦσε ἀπόλυτα, παρά τήν καταδίκη του

από τήν Α'. Οικουμενική Σύνοδο. Οί ὁπαδοί τοῦ Ἀρείου, ἄν καί προσπάθησαν ἀνεπιτυχῶς νά τόν δολοφονήσουν, ἐντούτοις πέτυχαν νά τόν παραγκωνίσουν προσωρινά. Ὅλα αὐτά ὅμως μέχρι τό 380, ὁπότε καί στέφθηκε αὐτοκράτορας ὁ Μέγας Θεοδόσιος, κατοχυρώνοντας καί μέ διάταγμα τήν Ὁρθοδοξία. Τότε ἀναδείχτηκε ὁ Ἁγ. Γρηγόριος, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καί Πρόεδρος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἀπό τή θέση αὐτή, τό 381, μαζί μέ ἄλλους ἐπισκόπους τῆς ἐκκλησίας στερέωσε τήν πίστη καί τήν Ὁρθοδοξία, συμπληρώνοντας τό Σύμβολο τῆς Πίστεως μέ τά τελευταῖα πέντε ἄρθρα Πίστεως καί διατρανώνοντας μέ τόν πλεόν κατηγορηματικό τρόπο ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι τό τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὅμως, ἡ κακία καί ὁ φθόνος δέν ἄφησαν γιά πολύ καιρό τόν Ἁγ. Γρηγόριο στόν πατριαρχικό θρόνο. Μερικοί ἐπίσκοποι ἀμφισβήτησαν τήν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς του, ὡς ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, μέ τήν πρόφαση ὅτι εἶχε μετατεθεῖ ἀπό τά Σάσιμα.

Πράγματι, ὁ 15ος κανόνας τῆς Νίκαιας ἀπαγόρευε τή μετάθεση, ὅμως ὁ Ἁγ. Γρηγόριος οὐδέποτε διαποίμανε ὡς ἐπίσκοπος τά Σάσιμα, ὁπότε δέν ἐπρόκειτο περί μεταθέσεως. Γιά νά ἐξασφαλίσει ὅμως τήν εἰρήνη καί τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας παραιτήθηκε ἀπό τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί τήν προεδρία τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐκφωνώντας τόν συγκλονιστικό «Συντακτήριο Λόγο ἐνώπιόν των ἐπισκόπων». Στή συνέχεια, ἐπέστρεψε στήν πατρίδα του, τή Ναζιανζό, ὅπου πέρασε τήν ὑπόλοιπη ζωή του μέ προσευχή, διάβασμα καί συγγραφή βιβλίων.

Ἡ θεολογία τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου δέν ἦταν θεωρητική καί ὀρθολογιστική, ἀλλά καθαρά ἐμπειρική καί βιωματική. Θά προσπαθήσουμε στή συνέχεια νά σκιαγραφήσουμε, ὅσο πιό συνοπτικά μπορούμε, τήν τεράστια θεολογική συμβολή τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου στή διαμόρφωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς γραμματείας μέσα ἀπό τήν ἀντιμετώπιση τῶν θεολογικῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς του.

Ὅπως γνωρίζουμε, ἡ Ἐκκλησία ἀπό τό 350 καί μετά συγκλονίζονταν ἀπό τό δογματικό πρόβλημα τῆς σχέσεως τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἦδη ὅμως, ἀπό τό 364, ὁ Μέγας Βασίλειος εἶχε θεμελιώσει θεολογικά τή διάκριση τῶν τριῶν Θείων Ὑποστάσεων καί τήν ἐνότητα τῆς φύσεώς τους. Ἐπειδή ὅμως θεολόγησε μέ ἀφορμή τίς κατά τῆς θεότητος τοῦ Υἱοῦ ἀπόψεις τοῦ Εὐνομίου, ἡ Τριαδολογία του ἔχει ὡς κέντρο τόν Υἱό. Ὁ Ἁγ. Γρηγόριος συνέχισε καί διασαφήνισε ὀριστικά τήν διάκριση τῶν ὑποστατικῶν ιδιωμάτων τῶν θείων Προσώπων γιά νά φτάσει στήν ὁμοουσιότητα Πατρός, Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος. Ἐτσι ἐξέφρασε πρῶτος μεταξύ των θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας, ἡδη

πρίν τό 372, τήν ἀλήθεια ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι Θεός.

Ὁ Ἁγ. Γρηγόριος θεολόγησε πρῶτος καί γιά τή σχέση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντός τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐξηγώντας τόν ὄρο «ἐκπόρευσις». Ἐπιπλέον ἐπεσήμανε ὅτι ὁ τρόπος ὑπάρξεως τοῦ κάθε Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδας εἶναι μοναδικός γιά κάθε Πρόσωπο. Κάθε προσβολή τῆς μοναδικότητος τῆς ὑπάρξεως τῶν θείων Προσώπων ὁδηγεῖ στή σύγχυση καί στήν ἀναίρεση τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Πατήρ ὑπάρχει ὡς ἀγέννητος καί εἶναι γεννήτορας τοῦ Υἱοῦ καί προβολέας – ἐκπορευτής τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Υἱός ὑπάρχει ὡς Γεννητός ἐκ τοῦ Πατρός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα ὡς ἐκπορευόμενον ἀπό τόν Πατέρα. Ἡ ἐκπόρευση τοῦ Πνεύματος ἀνήκει πάντα στόν Πατέρα καί οὐδέποτε συνδέεται μέ τόν Υἱό.

Γνωρίζουμε ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος μίλησε γιά τίς ιδιότητες, γιά τό «ἴδιον» των ὑποστάσεων. Ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ὀρίζει τό «ἴδιον» ὡς σχέση μεταξύ τῶν προσώπων. Τό «ἴδιον», εἶναι κάθε Θείου Προσώπου, ἀποτελεῖ σχέση στήν θεότητα. Ἔτσι τά ιδιαίτερα ὀνόματα τῶν Προσώπων, δηλαδή Πατήρ – Υἱός – Ἅγιο Πνεῦμα δηλώνουν τήν μεταξύ τους σχέση καί τό ὁμοούσιον (στήν ἴδια οὐσία) τῶν Τριῶν Προσώπων. Καί προχωρεῖ ἀκόμα περισσότερο, λέγοντας ὅτι τά Θεία Πρόσωπα δέν ταυτίζονται μέ τίς Θείες Ἐνέργειες, διότι οἱ Θείες Ἐνέργειες εἶναι κοινές καί στά Τρία Πρόσωπα.

Ὁ Ἁγ. Γρηγόριος δογματίσε γιά τήν θεία καί τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ ἓνα μοναδικό τρόπο καί ἀναίρεσε τίς πλάνες τῶν ἀπολιναριστῶν πού χρησιμοποιοῦσαν τήν ἀρχαία ἑλληνική φιλοσοφία γιά νά κατανοήσουν τήν ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια. Ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ Ἀπολινάριος στήν «Ἐκθεση πίστεως» πρὸς τόν Ἰοβιανό, παραθέτοντας μέ ἐπεξηγήσεις τό Σύμβολο τῆς Νικαίας παραλείπει τόν ὄρο «ἐνανθρωπήσαντα» καί χρησιμοποιεῖ τή φράση «μία φύσις τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένη», γιά νά τονίσει ὅτι ὁ Λόγος προσέλαβε μόνο σάρκα. Ὁ Ἀπολινάριος ἐκκινοῦσε ἀπό τήν ἀριστοτελική ἀρχή ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχουν «δύο τέλεια» (Θεός Λόγος καί ἄνθρωπος), δύο τέλει φύσεις.

Ἡ θέση αὕτη, ὅπως διευκρίνισε ὁ Ἁγ. Γρηγόριος, ἀμφισβητοῦσε τήν ἀκεραιότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ, κατέστρεφε τήν ἐνότητα τοῦ ἀνθρώπου καί ἔκανε προβληματική τή σωτηρία του, ἐφόσον ὁ Λόγος δέν προσλάμβανε καί τόν νοῦ. Ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ἀνέπτυξε τήν ἀντιαπολιναριστική του θεολογία ξεκινώντας ἀπό τήν ἐμπειρική θεολογική Ἀλήθεια: «τό ἀπρόσληπτον, ἀθεράπευτον, ὃ δέ ἥνεται τῷ Θεῷ τοῦτο καί σώζεται», ὑποστηρίζοντας ὅτι γιά νά σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος θά πρέπει νά προσληφθεῖ καί ἡ ψυχή καί ὁ νοῦς ἀπό τόν Θεό Λόγο. Γι' αὐτό ἔχουμε δύο τέλει καί

ολόκληρες φύσεις στόν Χριστό, χάριν τοῦ Ὁποίου ἐπιτυγχάνεται ἡ θέωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, δηλαδή μέσω τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Τῇ θεολογία ὅτι ὁ Θεῖος Λόγος προσέλαβε σάρκα καί νοῦ συγχρόνως, «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου», ἐνισχύει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος μέ τήν ἐξῆς παρατήρηση: «Στόν νοῦ ἐστιάζεται τό κατ' εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου καί τό κατ' εἰκόνα» ἀμαυρώθηκε μέ τό προπατορικό ἀμάρτημα. Ἡ ἀναστήλωση τοῦ «κατ' εἰκόνα», τήν ὁποία ἦρθε στή γῆ γιά νά πραγματώσει ὁ Θεός Λόγος θά ἦταν ἀδύνατο νά ἐπιτευχθεῖ χωρίς τήν πρόσληψη τοῦ νοῦ. Γιά τό πῶς ἐγινε δυνατόν νά ἐνωθεῖ ἡ ἀνθρώπινη φύση μέ τήν Θεία χωρίς νά ἀφομοιωθεῖ ὡς κατωτέρα δίνει μία χαρακτηριστική εἰκόνα: «ὅπως τό φῶς τῶν ἀστεριῶν στό φῶς τοῦ ἡλίου καί ἡ λαμπάδα σέ μία πυρκαγιά». Κατά τή διάρκεια τῆς ἡμέρας καί κατά τήν πυρκαγιά, τά ἀστέρια καί ἡ λαμπάδα δέν φαίνονται, ἀλλά ὑπάρχουν.

Τήν ἐνότητα τῶν ὑποστάσεων τῆς Ἁγίας Τριάδος χρησιμοποιοῖ ὁ Ἅγ. Γρηγόριος γιά πρώτη φορά, ὡς πρότυπο τῆς ἐνότητας τῶν δύο φύσεων στόν Χριστό, γιατί ἔβλεπε καθαρά καί τόν κίνδυνο νά θεωρηθεῖ ὅτι ἀπορροφᾶται ἡ ἀνθρωπίνη φύση ἀπό τήν Θεία (μονοφυσιτισμός) καί τόν κίνδυνο νά θεωρηθεῖ ἡ πρόσληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπό τήν Θεία ὡς ἐπιφανειακή καί ἐπίπλαστη.

Ἡ ἀνθρωπολογία τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου ἔγκειται στή γενναία θεολογία του περί τῶν δύο τελείων φύσεων τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἐπιμονή του στήν πρόσληψη ὁλόκληρου τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ «μικρός» ἄνθρωπος, κρᾶμμα δύο κόσμων, τοῦ ὕλικου καί τοῦ πνευματικοῦ εἶναι «μέγας» κατά τό πνεῦμα, ἀφοῦ γίνεται «ἐπόπτης τῆς ὁρατῆς φύσεως», «μύστης τῶν νοουμένων» καί προορίζεται νά θεωθεῖ, νά ἐνωθεῖ πραγματικά μέ τόν Θεό.

Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἦταν συγγραφέας μεγάλης δυνάμεως καί ἀπαράμιλλου λεκτικοῦ κάλλους. Εἶχε βαθιά αἴσθηση τοῦ ἀττικοῦ λόγου καί τά ποικίλα καί πληθωρικά σχήματά του μέ τίς εἰκόνες, τίς λέξεις καί τίς γλωσσικές ἀποχρώσεις ἀνέδειξαν τά κείμενά του σέ σαγηνευτικά ἀναγνώσματα τῶν μεταγενεστέρων. Τά κείμενά του διακρίνονται σέ Ἐπιστολές, Λόγους καί Ἔπη.

Οἱ Ἐπιστολές εἶναι περιστασιακές καί πολύ προσωπικές. Λίγες ἔχουν θεολογικό ἐνδιαφέρον, ἐνῶ σχεδόν ὅλες ἀποδεικνύουν τήν ρητορική του δεινότητα. Οἱ Λόγοι εἶναι τό ὕψιστο δημιουργημά του, τόσο γλωσσικά ὅσο καί θεολογικά. Γράφτηκαν μέ σκοπό ἀπολογητικό, πρὸς ἐγκωμιασμό προσώπων καί πρὸς ἐπίλυση θεολογικῶν προβλημάτων. Ἐπίσης, συνέταξε τουλάχιστον 396 ἐκτενῆ καί σύντομα ποιήματα σέ προσωδιακά μέτρα, τά

όποια διακρίνονται σέ ἔπη θεολογικά καί σέ ἔπη ἱστορικά.

Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὑπῆρξε ἕνας ἀπό τούς σημαντικότερους δογματικούς θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἐκεῖνος πού διασάφησε καί ἐπεξήγησε τήν Θεολογία τοῦ Μ. Βασιλείου περί τῆς Θεότητος καί τοῦ ὁμοουσίου τοῦ Ἅγ. Πνεύματος. Δέν εἶναι τυχαῖο, ἄλλωστε, ὅτι στό ἀπολυτίκιό του ἀναφέρεται ὡς ὁ «τά βάθη τοῦ Πνεύματος ἐκζητήσας», μιᾶς καί ἡ θεολογία του δέν ἦταν ἀκαδημαϊκή καί μόνο θεωρητική, ἀλλά πρωτίστως ἐμπειρική. Ἡ Ἐκκλησία μας μέ βάση τά ὑψηλά θεολογικά του κηρύγματα καί συγγράμματα τόν τίμησε μέ τόν τίτλο τοῦ Θεολόγου. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι τό ἔργο τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτοῦ διδασκάλου καί Θεολόγου τῆς Ἐκκλησίας μας θά μᾶς καθοδηγεῖ καί θά μᾶς ξεδιψᾷ στό σημερινό ἄνυδρο καί ἔρημο πνευματικά κόσμο μας.

Ἰωάννης Χαραλάμπης

Οἰκονομολόγος

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"
Μαυρομιχάλη 96 Ἀθήνα - Τηλέφωνο: 2103635913 - Fax: 2103607890

Τό Βιβλιοπωλεῖο μας σᾶς περιμένει καθημερινά,

μέ ἐπιλεγμένες ἐκδόσεις, συλλογή ἱστορικῶν καί παιδικῶν βιβλίων, χειροποίητους διακοσμημένους ἐπενδύτες βιβλίων ἀπό δέρμα, θυμίαμα, καί ζωγραφισμένες στό χέρι κάρτες καί ἄλλα χειροτεχνήματα γιά δῶρα.

Ἐκτελοῦνται καί τηλεφωνικές παραγγελίες.

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Γιά πολλοστή φορά τό Νεανικό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου Πευκακίων ὀργάνωσε γιά τά παιδιά Χριστουγεννιάτικη γιορτή στό Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτῶν (Σίνα καί Ἀραχώβης) τήν Κυριακή 22 Δεκεμβρίου 2013 (ὥρα 7 μ.μ.). Μιά γιορτή πλούσια ποσοτικά καί ποιοτικά, ὑπόμνηση τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητας τοῦ οὐράνιου Πατέρα μας.

Κατάμεστη ἡ αἴθουσα **"Δελφοί"** τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν. Ἀπό τρυφερά νήπια μέχρι λευκασμένους ὁδοιπόρους τῆς ζωῆς καί τῶν δύο φύλων. Παρόντες οἱ Κληρικοί τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου Πευκακίων καί ἄλλων ἐνοριῶν, ὁ γνωστός πρωταγωνιστής κ. Πέτρος Φυσοῦν, Καθηγητές Πανεπιστημίου, Στρατηγοί, τό Δ. Σ. τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΩΝ καί ἐκπρόσωποι ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Στήν σκηνή τῆς αἴθουσας ἡ γνωστή βυζαντινὴ ἀναπαράσταση τῆς Γεννήσεως καί δίπλα ἡ ἀναπαράσταση τῆς προσκυνήσεως τῶν μάγων.

Ἡ γιορτὴ ἄρχισε μέ τὴν προσφώνηση τοῦ **π. Πασχάλη Γρίβα**, ὑπευθύνου Νεότητος τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου. Μιά καθόλου τυπικὴ προσφώνηση. Ἕνας πρόλογος διανθισμένος μέ Πατερικά κείμενα (Μ. Βασιλείου, Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου κ.ἄ.) γιά τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τὴν συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ, σύγκριση Δημιουργίας–Ἐνανθρωπήσεως.

Εὐχαρίστησε τόν Πρόεδρο καί τά μέλη τοῦ Δ. Σ. τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν γιά τήν δωρεάν προσφορά τῆς αἰθούσης.

Μετά τό ἀπολυτίκιου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τό προνήπιο Ἀγάπη Καλουτᾶ μᾶς καλοσώρισε στή γιορτή μέ ἀθῶα ἀγάπη. Καί ὅπως ἀποδείχθηκε ἀπό τήν ἐξέλιξη τῆς τελετῆς, ἡ γιορτή δέν ἦταν μόνον γιά παιδιά εὐρύτατου φάσματος ἡλικιῶν, ἀλλά καί πρωταγωνίσθηκαν παιδιά πάλι εὐρύτατου φάσματος ἡλικιῶν. Ὁ π. Πασχάλης, ἐκτός ἀπό τήν ἀκάματη ἐργασία του στήν προετοιμασία τῆς γιορτῆς, συμμετεῖχε ἐνεργᾶ, συνδέοντας τά μέρη τῆς.

Τήν ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος «**Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ**» μοιράστηκαν τά παιδιά Σωτήρης Ρούσσης καί Νάσια Παπαδοπούλου ἐνῶ τέσσαρα κοριτσάκια καί ἓνα ἀγοράκι ντυμένα ὁλόλευκα ἀγγελάκια παρατάχθηκαν στή σκηνή. Τόν «**Λόγο εἰς τό Γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**» τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἀκούσαμε ἀπό τά νέα κορίτσια Ραχήλ Ἀγγέλου, Μαρκέλλα Χρυσικοῦ καί Ἄννα Βουρνᾶ.

Τά μέλη τῆς Χορωδίας (Δέσποινα Καρζῆ, Γεράσιμος Βουρνᾶς, Ἀντιγόνη Μακρῆ, Μαρίνα Κοκολάκη, Χρύσα Μπέτα, Ἄννα Μακρῆ, Μόνικα

Δεληγιαννάκη, Γιώργος Διαμαντής, Κωστής Καμάμης, Παῦλος Χάας, Ἄννα Δημοπούλου, Ναταλία Διαμαντῆ, Ἀλίκη Διαμαντῆ καί Ζωή Καρζῆ, μέ

ἀσπρόμαυρα κοστούμια καί βυσσινί κασκόλ) καί ὁ μαέστρος **κ. Μανώλης Β. Βολουδάκης**, πρωτοψάλτης τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου, παίρνουν τήν θέση τους στή σκηνή γιά τούς Ὑμνους τῶν Χριστουγέννων πού μᾶς μεταφέρουν στή «φάτνη χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ Ἀχώρητος»:

«Ἡ Γέννησίς Σου..., Τά σύμπαντα σήμερον..., Χριστός Γεννᾶται..., Ἐσωσε λαόν..., Τῷ πρό τῶν αἰώνων..., Μεγάλυνον ψυχὴ μου... Νηγεγές Μάγων λεγόντων..., Μεγάλυνον ψυχὴ μου... Μυστήριου Ξένον..., Θεοτόκε Παρθένε...».

Ἡ ψυχὴ μας κατανύγεται ἀπὸ τήν ἀπαράμιλλη βυζαντινὴ μουσικὴ καί τὰ ἐμπνευσμένα νοήματα θεολογικοῦ πλούτου πού μέ τόση γλωσσικὴ οἰκονομία περιέχουν οἱ Ὑμνοι τῶν Χριστουγέννων. Κύριε, οἱ μάγοι πού ἦλθαν ἀπὸ ἀνατολῶν πεσόντες Σέ προσκύνησαν καί ἀνοίξαντες τούς θησαυροὺς αὐτῶν Σοῦ προσέφεραν δῶρα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν. Ἐμεῖς δέν ἔχουμε θησαυροὺς νά Σοῦ προσφέρουμε. Ἐρχόμαστε ἀπὸ χώραν μακράν ὅπου ἐσπαταλήσαμε τόν "βίον", πού μᾶς ἔδωσες, ζῶντες ἀσώτως. Τώρα Σοῦ προσφέρουμε δάκρυα μετανοίας καί δάκρυα εὐγνωμοσύνης γιά τήν ἀσύληπτη αὐτὴ ἔκφραση τῆς ἀγάπης σου, τήν ἐνανθρώπισή Σου.

Ἡ Γεωργία Τζουβάρια ἀπαγγέλλει τό ποίημα «Πρωτοχρονιά, Πρωτομηνιά». Τά παιδιά Μαρίζα Καλουτᾶ, Νινέττα Διαμαντῆ καί Γιώργος Νίνος διαβάζουν τό κείμενο «Χριστοῦγεννα στό δάσος» ἐνῶ ἡ Ἀντιγόνη Μακρῆ στρώνει μουσικὸ χαλί μέ τό πιάνο.

Τά μέλη τῆς Ὁρχήστρας (**πιάνο**: Ἰωάννα καί Ἀντιγόνη Μακρῆ, **βιολί**: Μιχάλης Κολοκοτρώνης, Ἀναστασία Κολοκοτρώνη, Μιχάλης Κουντούρης, Βαρβάρα Δεληγιαννάκη (καί **φλογέρα**), Μόνικα Δεληγιαννάκη (καί **τρομπέτα**), **βιόλα**: Νίκος Δεληγιαννάκης, **βιολοντσέλο**: Ἀναστασία Δεληγι-

αννάκη, **κιθάρα**: Γιώργος Δεμενεόπουλος) παίρνουν τίς θέσεις τους για νά μᾶς τέρψουν μέ κλασσική μουσική.

Κλασσική μουσική σέ ἐκδήλωση Ὁρθόδοξου Ἐνοριακοῦ Ναοῦ; Naί, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί δέν εἴμαστε προκατειλημμένοι γιά ὅ,τι δέν εἶναι ἐκκλησιαστικό, Ὁρθόδοξο. Ἀξιοποιοῦμε κάθε θετικό, κάθε τί πού ἐν εὐρεία ἐννοία εἶναι τοῦ Θεοῦ δῶρο. Αὐτό θά τονίσει στό τέλος ὁ π. Βασίλειος Βολουδάκης, ὑπενθυμίζοντάς μας τήν σχετική τακτική τοῦ Ἁγίου Νικόδημου τοῦ Ἀγιορείτου.

Μετά τά κλασσικά κομμάτια (YANN TIERSEN: «LES DEUX PIANOS», HOWARD SHORE: «THE SHIRE» (CONSERNING HOBBITS), μουσικό θέμα ἀπό τήν ταινία «Ὁ Ἀρχοντας τῶν Δαχτυλιδιῶν», EMIL WALTUEFEL: Βάλς «DOLORES» (OPUS 170), DMITRI SHOSTAKOBICH: Βάλς No 2 (ἀπό τήν «SUITE FOR VARIETY ORCHSTRA»), LUIGI DEMZA: «FUNICULI, FUNICULA» (Ναπολιτάνικο Τραγούδι), μέ τά ἀγγελάκια νά χορεύουν στή σκηνή, ἡ μικρή Ἀλεξάνδρα Καλουτᾶ ἀπαγγέλλει τό ποίημα «Χριστουγεννιάτικο τραπέζι». Οἱ μικρές Ἰωάννα καί Λυδία Χαρίση μοιράζονται τήν ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος «Πρωτοχρονιά». Τά μεγαλύτερα παιδιά Κατερίνα καί Εἰρήνη Χαρίση καί ὁ Σίμων Βουρνᾶς διαβάζουν τό κείμενο «**Κάποια Χριστούγεννα**» πού ὁ λογοτέχνης καί θεατρικός συγγραφέας Γρηγόριος Ξενόπουλος εἶχε δημοσιεύσει στό περιοδικό «**Διάπλασις τῶν Παίδων**» τό 1925. Μέ ἀφορμή τό ἔθιμο τῆς Χριστουγεννιάτικης κουλούρας, πού ἀναφέρει ὁ συγγραφέας, ὁ π. Πασχάλης κάνει σχετικές παρατηρήσεις καί προεκτάσεις γιά τήν σημασία τῶν παραδόσεών μας.

Ἡ Χορωδία ἀνεβαίνει πάλι στή σκηνή καί ὑπό τήν διεύθυνση τῆς

κ. Σοφίας Καμάμη καί τήν συνοδεία τῆς Ὀρχήστρας μᾶς προσφέρει τά ἀκόλουθα τραγούδια καί κάλαντα τῶν Χριστουγέννων καί τῆς Πρωτοχρονιάς: «Στή γωνιά μας κόκκινο...», «Ὁ Μικρός Τυμπανιστής», «Τρίγωνα Κάλαντα».

Παρεμβάλλεται τό ποίημα «Τό μαγικό ἀστέρι» μέ τά παιδάκια Δημήτρης καί Ἑλένη Τζέμου καί Κωνσταντίνα Τσαρούχα, καί τό ποίημα «Εὐλογημένο βράδυ» μέ τήν μικρή Γλυκερία Ροβάτσου.

Ἡ Χορωδία μέ τήν συνοδεία τῆς Ὀρχήστρας, συνεχίζει: «Τά πρῶτα Χριστούγεννα», «Ντίν, Ντάν. Δόξα ἐν ὑψίστοις», «Λευκή χειμωνιάτικη νύχτα,». Ἄλλα δύο ποιήματα «Ἡ χρυσή Πρωτοχρονιά» (Νεφέλη Βουγᾶ) καί «Ἡ Θεία Γέννηση Σου» (τά ἀγγελάκια Ναταλία Λεμονή, Δημήτρης Τσαρούχας καί Θεοδώρα Διαμαντῆ).

«Ἀθηναϊκά Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα» καί «Ἀθηναϊκά κάλαντα Πρωτοχρονιάς» ἀπό τήν Χορωδία καί τήν Ὁρχήστρα μέ τά ἀγγελάκια νά «φτερουγίζουν» στή σκηνή. Πόση συγκίνηση μᾶς προσέφεραν μόνο μέ τήν παρουσία τους.

Ὁ π. Πασχάλης παρουσιάζει τά μέλη τῆς Χορωδίας, τῆς Ὁρχήστρας, τά παιδιά, μικρότερα καί μεγαλύτερα πού ἔλαβαν μέρος, τά πρόσωπα πού ἐργάστηκαν ἄοκνα καί

φιλότιμα (ἡ κατηχήτρια **κ. Μαρίνα Διαμαντῆ**, ἡ πρεσβυτέρα **κ. Μαρία Γρίβα** κ.ἄ.) γι' αὐτήν τήν πλούσια γιορτή, πλούσια σέ αἰσθητικές ἀπολαύσεις καί πνευματικά μηνύματα. Ὁ κόσμος ἐκφράζει τήν βαθειά ἱκανοποίησή του καί τήν εὐγνωμοσύνη του μέ ζωηρά χειροκροτήματα.

Ὁ **π. Νικόλαος Φύλιας** μέ τό πηγαῖο ποιητικό του ταλέντο εὐχαριστεῖ καί ἐπαινεῖ παιδιά καί μεγάλους, γιά τήν γιορτή πού μᾶς προσέφεραν καί ἀπευθύνει προσευχή πρὸς τόν Χριστό. Ἡ Χορωδία τραγουδᾷ «Ἀρχιμηνιά κι' Ἀρχιχρονιά».

Μέ πρόσκληση τοῦ π. Πασχάλη ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. τοῦ «Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν», Καθηγητής **κ. Δημήτριος Κουτρούμπας** ἀφοῦ εὐχαριστήσῃ καί ἐπαινέσῃ τά παιδιά καί τοὺς μεγάλους γιά τήν γιορτή, μιλά γιά τό νόημα τῶν Χριστουγέννων καί κάνει ἐποικοδομητικές προτροπές.

Ἀκολουθεῖ ἐπίδοση δώρων ἀπό τόν π. Πασχάλη πρὸς μικροὺς καί μεγάλους συντελεστές τῆς γιορτῆς. Μέ παράκληση τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη ἡ Ὁρχήστρα ἐπαναλαμβάνει ἓνα μουσικό κομμάτι καί εἰσπράττει ἄλλη μιά φορά ζωηρό χειροκρότημα.

Ὁ **π. Βασίλειος Τσιμούρης** –γνωστός ἀπό τίς ἐκπομπές του στό Ραδιόφωνο τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας– προσκληθεῖς στό βῆμα ἀπό τόν

π. Βασίλειο Βολουδάκη εύχαριστεῖ καί συγχαίρει τούς συντελεστές τῆς γιορτῆς καί καταθέτει τήν δική του ἐποικοδομητική συνεισφορά.

Ἡ γιορτὴ κλείνει μέ τήν οὐσιαστική πνευματική συμβολή τοῦ **π.**

Βασιλείου Βολουδάκη, προΐστα-
μένου τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου
Πευκακίων.

Συγχαίρει καί ἐπαινεῖ τούς
κοπιάσαντες γιά τήν γιορτή. Ἀπό
τόν κόπο τους μεταφέρεται στούς

κόπους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί ἄλλων Ἀποστόλων, χάρις στούς ὁποίους ἐμεῖς ἀπολαμβάνουμε ἀτίμητα πνευματικά ἀγαθά. Ἐπεσήμανε, ἐπίσης, πὼς δέν ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη μόνο στόν Ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο γιά τό ὅτι θά ἐορτάσουμε καί φέτος τά Χριστούγεννα, ἀλλά ὀφείλουμε καί στούς Πατέρες μας, διότι καί σέ ἄλλα κράτη κήρυξαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀλλά ἐπειδὴ δέν ὑπῆρξαν συνεχιστές Πατέρες τῶν Ἐθνῶν αὐτῶν, ὅπως ἡ Κίνα, ἡ Ἰνδία καί ἄλλα, σήμερα οἱ λαοὶ αὐτοὶ λατρεύουν καί πάλι τά εἰδῶλα.

Μέ τήν εὐλογία τοῦ σαρκωθέντος Λόγου καί τίς εὐχές τοῦ Ἀγίου Νικολάου νά δίνουμε πάντοτε μαρτυρία ζωῆς.

Νίκος Τσιρώνης

Ένοριακό Βραβείο στον Καλλιτεχνικό Διαγωνισμό της 'Ι. Αρχιεπισκοπής Ἀθηνῶν

Στις 14 Δεκεμβρίου 2013 απονεμήθηκαν στους νέους της Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν βραβεῖα γιὰ ὑποβληθέντα ἔργα τους στὸν Καλλιτεχνικό Διαγωνισμό, πού εἶχε διοργανώσει τὸ Γραφεῖο Νεότητος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Στὸν Διαγωνισμό αὐτὸν εἶχαν λάβει μέρος μέ ἔργα τους πάρα πολλοὶ νέοι ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν Ἀθήνα, καὶ ἄρκετοὶ ἀπὸ τὴν Ἑνορία μας. Πολλὰ νεανικὰ ἔργα ἦσαν ἀξιόλογα, τὸ **πρῶτο**, ὅμως, βραβεῖο τῆς μικρῆς ἡλικίας τὸ ἔλαβαν δύο παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ τῆς Ἑνορίας μας, ὁ **Παῦλος** καὶ ὁ **Σταῦρος Χάας** γιὰ τὸ ὁμαδικό ἔργο τους (Κολάζ) μέ τίτλο «**Ἡ Ἑνορία μας Πηγὴ Ζωῆς καὶ Χαρᾶς**».

Οἱ δύο βραβευθέντες εἶναι παιδιὰ τοῦ συνεφημερίου μας π. Γεωργίου Χάας, μαθητές τοῦ Δημοτικοῦ, οἱ ὁποῖοι συμμετέχουν ἀνελλιπῶς, ὄχι μόνο στίς νεανικὲς Ἑνοριακὲς Συνάξεις ἀλλὰ καὶ στὴ λειτουργικὴ

Ἑνοριακὴ Ζωή.

Συγχαίρουμε ὁλόθερμα τὰ βραβευθέντα παιδιὰ καὶ τοὺς εὐχόμεθα ἀπὸ τὴν καρδιά μας νὰ διαπρέψουν σέ ὅλους τοὺς τομεῖς τῶν δραστηριοτήτων τους, κυρίως δέ στὴν καλλιέργεια καὶ στὴν κατὰ Θεὸν καρποφορία τοῦ χαρακτῆρα τους. Παραθέσαμε τὸ βραβευμένο ἔργο τους γιὰ νὰ τὸ θαυράσετε καὶ ἐσεῖς!

Οἱ Ἀναγνῶστες μᾶς γράφουν:

Σεβαστέ π. Βασίλειε, εὐλογεῖτε!

Αιαβάζοντας τό ἐξαίρετο ἄρθρο σας στήν «**Ενοριακή Εὐλογία**» (Δεκ. τ. 136), συναισθανθήκαμε καί ἐμεῖς τούς ἐκ βαθέων “ἀναστεναγμούς” σας γιά τό ἐλεεινό κατάντημά μας. Συνήθως ἔχουμε τήν τάση νά “κλαῖμε πάνω σέ χυμένο γάλα”, κατά τό λεγόμενο, καί νά μένουμε ἀμέριμνοι καί ἀδιάφοροι, τή στιγμή πού, παντοδύναμοι καί ἐπιστημονικοφανεῖς ἐχθροί ἐκπορθοῦν ἀκατάσχετα χιλιόχρονα καί πανίερα κάστρα. Ἀλλοίμονο ἐάν δέν εἴμαστε διαρκῶς στίς ἐπάλξεις πανέτοιμοι νά ἀποκρούσουμε τίς ἀόρατες ἐχθρικές προβολές.

Στήν Ρωσία, γιά παράδειγμα, ψηφίστηκε νόμος πού τιμωρεῖ μέ φυλάκιση ὅλους ἐκείνους πού προπαγανδίζουν τήν ὁμοφυλοφιλία. Ἀλλά καί σέ ἄλλες Ὀρθόδοξες χώρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης οἱ λαοί ἐξεγείρονται ἐναντίον τῶν σατανικῶν μεθοδεύσεων τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἀντίθετα, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀνεχθήκαμε τούς σοδομίτες καί, ἐπὶ πλέον, ἐκαλύψαμε τά ἔξοδα γιά τίς παρελάσεις τῶν ὁμοφυλοφίλων, μέσω τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων, μέ τό σοβαρό ποσό τῶν 40.000 εὐρώ! Ἐπρεπε ἤδη νά εἴχαμε ἀναγκάσει τόν κ. Καμίνη νά ἐπιστρέψει στόν Δῆμο ἐξ ιδίων τό σοβαρό αὐτό ποσό.

Ἄλλοτε κάναμε λόγο γιά τήν κατήχηση τοῦ λαοῦ μας, ἀλλά σήμερα –τρισαλλοίμονο– κυριαρχεῖ συνωμοτικά ἡ ὕπουλη προπαγάνδα διαφθορᾶς καί ἀθεΐας ἀπό τά παντοδύναμα Μ.Μ.Ε. πού ἐλέγχονται ἀσφυκτικά ἀπό τή Νέα Ἐποχή. Πῶς συμβαίνει νά τό ἀνεχόμαστε αὐτό; Ἡ ἀνοχή στό κακό εἶναι χειρότερη ἀπό τό ἴδιο τό κακό. Εἶθε οἱ ὑγιεῖς δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ Τόπου νά ὀργανωθοῦν σέ ἓνα σῶμα καί ἐνωμένοι νά ἀντιδράσουμε δυναμικά πρὸς περιστολή τοῦ κακοῦ. Εἶναι τέτοια ἡ πλύση ἐγκεφάλου πού ὑφίσταται ὁ λαός μας ἀπό τή Νέα Ἐποχή πού τόν ἔχει ἐπηρεάσει ἀκόμη καί **τοξικά**, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μέ τά ναρκωτικά καί τό κάπνισμα!

Καί ἓνα ἄλλο σοβαρό θέμα: Ὅπως ξέρουμε, σύντομα θά ξεσπάσει ὁ Γ΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, ὁ πλέον καταστρεπτικός πού ἔγινε ποτέ! “**Θά καταστραφεῖ ὁ κόσμος**”, εἶπε ἓνας ζῶν ἅγιος... Πῶς λοιπόν θά... πᾶμε σέ ἓνα τέτοιο πόλεμο “ἀπαρασκεύαστοι”; Μᾶς χρειάζεται ἡ μετάνοια τῶν Νινευιτῶν. Εἶθε νά τήν κηρύξη ἡ Ἐκκλησία μας, ἀλλοιῶς ποιός ξέρεי τί μᾶς περιμένει...

Ὅμως, ἄς μὴν ἀποθαρρυνόμαστε. Ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ἀγία μαγιά τοῦ Ἔθνους μας, οἱ ἀληθινοὶ Ὀρθόδοξοι. Αὐτοί μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ θά ἀναστήσουν τό Ἔθνος μας στή Βυζαντινὴ του δόξα, ἀμέσως μετὰ τόν

ἐπικείμενο πόλεμο. Δεκάδες προφητείες όμιλοῦν γι' αὐτό. Τό εἶπε καί ό μακαριστός π. Παῖσιος. Γένοιτο.

Μέ βαθύ σεβασμό ασπάζομαι τήν δεξιάν σας,

Ἰωάννης Θεοδωρόπουλος

Ἀπόστρατος Π.Ν.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ἀρχιμ. π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος. “Τό Κοράνιο, ό προφήτης Μωάμεθ καί ή Ἀγία Γραφή (θεολογία καί ιδεολογία στό Ἰσλάμ)”, έκδ. Πελασγός, Ἀθήνα 2013.

Η παροῦσα ἐργασία τοῦ ἀρχιμ. π. Κυρίλλου Κεφαλοπούλου, πού προσφάτως ἐξεδόθη ἀπό τίς ἐκδόσεις Πελασγός (Χάρ. Τρικούπη 14, ἐντός στοᾶς, τηλ. 210 3628976), σκοπόν ἔχει νά παρουσιάσει τίς βασικές διδασκαλίες τοῦ Ἰσλάμ. Καθώς εἶναι πολύ πιθανόν νά συναντήσουμε πιστούς μουσουλμάνους στόν περίγυρό μας, στίς γειτονίες μας, στόν χῶρο ἐργασίας, συμμαθητές στά σχολεῖα μας, ἐμεῖς ὀφείλουμε νά γνωρίσουμε τά βασικά πιστεύω τοῦ Ἰσλάμ. Τό βιβλίό ἐξετάζει τό πρόσωπο καί τήν θέση τοῦ Μωάμεθ στήν ἐμφάνιση καί διαμόρφωση τῆς νέας θρησκείας καί βασικές διδαχές πού ἐμπεριέχονται στό Κοράνιο. Ἐπίσης, καθώς τό Κοράνιο ἀναφέρεται στά πρόσωπα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, καί ἄλλες μορφές τῆς Ἀγίας Γραφῆς, γιά νά μὴν ὑπάρχει σύγχιση μεταξύ τῶν χριστιανῶν γιά ὅσα γράφει τό Κοράνιο καί τῆς πίστεώς μας, τό παρόν βιβλίό ἐξετάζει θέματα ὅπως τό Κοράνιο καί ή Ἀγία Γραφή, τό Ἰσλάμ καί οἱ “λαοί τῆς Βίβλου” (Εβραῖοι καί Χριστιανοί), τίς ἀναφορές τοῦ Κορανίου στήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ καί τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ὡστόσο, τό παρόν βιβλίό δέν εἶναι κατά βάσιν θεολογικό. Προσπαθεῖ μέ τρόπον ἀπλόν καί σύντομο, μέσα σέ 100 σελίδες, νά βοηθήσει τόν ἀναγνώστη νά κατανοήσει τό πραγματικό πρόσωπο τοῦ Ἰσλάμ, τό ὁποῖο δέν εἶναι ἀπλῶς μία θρησκεία, ἀλλά τρόπος ζωῆς, σκέψεως, κοινωνικό σύστημα καί πολιτική ιδεολογία. Σέ τρία κεφάλαια τοῦ βιβλίου ἀναλύονται θέματα ὅπως ή ισλαμική θεολογία καί ιδεολογία τοῦ “ἱεροῦ πολέμου”, τίς σχέσεις μεταξύ δύο διαφορετικῶν κόσμων, τοῦ Ἰσλάμ καί τῆς Δύσεως, καθώς καί τήν ἀπειλή τοῦ Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ ἀπό τήν ἐπιθετικότητα καί ἔλλειψη ἀνεκτικότητος τοῦ Ἰσλάμ. Ὡς πρὸς τοῦτο, τό βιβλίό εἶναι ἐξεχόντως πρακτικό καί ἐπίκαιρο.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Όμιλίες με σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «**ΥΠΑΚΟΗ**»,
Μαυρομιχάλη **96** :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς **11:30** ἕως τίς **1:30** τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

«**Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων
τῆς Ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς
“ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ” τοῦ Ἁγίου Λύγουστίνου**».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τοὺς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε **ΤΡΙΤΗ**

- Γίνονται «**ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**», 6 - 7 μ.μ., με γενικό Θέμα:
«**Ἡ Ψυχιατρικὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου**».
- Ἐπακολουθεῖ 7-8 μ.μ. «**ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ**», στήν ὁποία συζητοῦν
οἱ **ΝΕΟΙ** καί συμμετέχουν ὡς ἀκροαταὶ **ΓΟΝΕΙΣ & ΣΥΖΥΓΟΙ**.

ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «**Τό Φῶς τῆς
Ἁγίας Γραφῆς στό σκοτάδι τοῦ σύγχρονου κόσμου μας**».

ὑπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

